

פרוטוקול מליאה מן המניין 5/2026

יום שלישי, י"א אייר תשפ"ו, 28/4/2026, מרכז שליטה, רח' הבנים 9 נס ציונה

נוכחים:

מר שמואל בוקסר – ראש העיר, סגנית רה"ע ומ"מ רה"ע - סמדר אהרוני, סגן רה"ע – עמרי רווח, סגן רה"ע – עמוס לוגסי, משנה לרה"ע – יהודה חיימוביץ, משנה לרה"ע - ליאור אלימלך, משנה לרה"ע - ערן רפאל, ליאור שרון, נאור ירושלמי, גיל אנוקוב, נעמי חסון, איתי דגן, שירי פרנצי-כהן, גלית אבינועם, דנה שחק כץ.

משתתפים:

גיל ממון – מנכ"ל העירייה, עו"ד שולמית מנדלמן-כהן – יועצת משפטית לעירייה, רו"ח ליאור בן טריה – גזבר העירייה, הילה קרופסקי עוזרי – דוברת, אילן קדוש – מנהל אגף שומה גבייה וממונה על ההכנסות.

קישור לצפייה במהלך הישיבה: https://www.youtube.com/watch?v=vV_rhyiFw00

תוכן

4	סעיף מס' 1 – שאילתות
17	סעיף מס' 2 – החלטות ועדת הנחות מיום 25.3.2026 להסדרי פשרה לפי סעיף 339 ולמחיקת חובות לפי סעיף 338
22	סעיף מס' 3 – פרוטוקול ועדת הנחות ("נזקק") מיום 25.3.2026 ומיום 25.2.2026
23	סעיף מס' 4 – דיון והחלטה לבחינה משפטית של סוגיית פתיחת עסקים בימי הזיכרון, חקיקה ואכיפה
65	סעיף מס' 5 – הצעות לסדר
74	סעיף מס' 6 – נאומים מהמקום

פרוטוקול

שמואל בוקסר: ערב טוב, מליאת מועצת המליאה מן המניין 5/2026.

ערב טוב לכולם, ערב טוב לצופים שרואים אותנו. אני פותח את ישיבת המליאה.

אני מבקש לפתוח את מליאת מועצת העיר בתנחומים למשפחתו של ימנו זלקה ז"ל, בחור צעיר וחרוץ, שעתידי היה לפניו וחיינו נגדעו ברגע על ידי נערים רק כי יצא לעבוד בערב העצמאות וביקש שלא להתזכר ספריי קצף בתוך הפיצרייה. ימנו פגש בפנים המכוערות של החברה הישראלית. המקרה הנורא הזה זעזע מדינה שלמה, ובצדק. קיבלנו תמרור אזהרה אדום ובוהק. אסור לנו לעבור לסדר היום. הנחיתי להעביר השבוע בבתי הספר שלנו מערכי שיעור בנושא סובלנות, ערכים וגבולות. זו האחריות שלנו ושל כולנו לחנך את הדור הצעיר בבית הספר, וגם בבית, לשיח מכבד על קדושת החיים, כיצד לדעת לנהל גם קונפליקטים בסובלנות וללא אלימות.

ובמעבר חד, בשבוע שעבר סיימנו את יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה, ואת יום עצמאות ה-78 למדינת ישראל. הפסקת האש, שהוכרזה ימים ספורים לפני כן, הציבה אותנו בדילמה של ממש. אין ספק שאירועי הזיכרון והעצמאות מציינים את בסיס קיומנו, ולאחר שבועות ארוכים ומאתגרים של לחימה, רצינו כולנו לזכור בגדול וגם לחגוג בגדול. במציאות הביטחונית השברירית שהוכתבה לנו, קיבלנו החלטה אחראית לקיים אירועים בפורמט קהילתי. אלפי תושבים לקחו חלק בעצרת הזיכרון העוצמתית, שהתקיימה השנה בהיכל התרבות, במעמד המשפחות השכולות, גם דרך השידור בערוצי העירייה, וגם באמצעות מסך ענק, שהוצב ברחבת קריית התרבות.

בערב העצמאות אלפי משפחות וילדים הגיעו לבמות הקהילתיות, שהצבנו בלב השכונות. סיירתי בכל השכונות, ואני אומר לכם, אין כמו לפגוש חיוך אמיתי של ילדות וילדים, ולהבין שערב העצמאות 2026 היה עבורם חוויה של ממש.

בערב יום הזיכרון חווינו כולנו במקרה חריג ומצער, כינוס של חסידות גור באולם האירועים בעיר, בזמן שהמדינה כולה מרכינה ראש, זעזע את כולנו. לצערי, שיטור שהגיע למקום לא מצא עילה חוקית לסגור

את ההתכנסות. על סדר יומה של מליאת מועצת העיר היום, בחינה מחודשת של סוגיית איסור פתיחת עסקים בערב יום הזיכרון. עלינו לדאוג שאין פרצה בחוק ושמקרים כאלה לא ישנו.

בשבוע הבא נחגור את ל"ג בעומר. גם השנה אנחנו נותנים אלטרנטיבה למדורות. ערב סרט יגיע לשכונות, עם סרטים מובחרים, שיוקרנו על מסכי ענק. את הנוער שלנו שאלנו כיצד ירצה לחגוג, ובהתאם לבחירה של בני ובנות הנוער, נדאג לפעילות מהנה משמעותית ושמחה.

אנחנו לא מוותרים על חגיגות ועל רגעים מהנים ביחד, כי כל כך מגיע לנו רגעים מאחדים ומרפאים כאלה.

לפני שנעבור לסדר היום, אני מבקש לציין את החלטת רשת "פיצה האט" להבטיח כי עם משכורתו של ימנו זלקה ז"ל תשולם למשפחה כל עוד הרשת קיימת. החלטה זו מעידה כאלף עדים, כי הטוב נמצא בתוכנו. בבסיס החברה שלנו נמצאת הערבות ההדדית כאבן יסוד. האחריות של כולנו להיות חלק משרשרת הטוב ולהילחם עליה. היום אולי יותר מתמיד להיות ראויים שהעיניים יישאו אלינו, לשמש דוגמה לבני ובנות הנוער שלנו, ולהתחיל את זה מכאן, בכבוד הדדי, בשיח מכבד ולא מתלהם, בהבנה שגם אם יש אי הסכמות, יש דרך לדון בהן, ולא הן שיכתיבו את סדר היום, גם עם המשותף והמאחד.

ונעבור לסדר היום.

סעיף מס' 1 – שאילתות

השאילתות והתשובות לשאילתות מחולקות לחברי המועצה

שמואל בוקסר: מציג את השאילתה של גלית אבינועם, המצ"ב לפרוטוקול, וכדלהלן:

שמואל בוקסר: התשובה היא: הפרוטוקול נערך כדיון.

גלית אבינועם: אבל אני רוצה שאתה תקריא את השאילתה.

שמואל בוקסר: לא מקריאים את השאילתות. מקריאים באופן כללי.

גלית אבינועם: על פי הדין כן מקריאים אותם. אתה אמרת במליאה הקודמת את כל כך טיפשה, ומיד הכחשת את זה ואמרת - לא אמרתי. מישהו שמע. זה היה בליווי צעקות מחברי הקואליציה, למרות שדרשתי בזמן אמת, שהדבר יירשם בפרוטוקול המתומלל, הדבר צונזר ולא נכנס לפרוטוקול. ואני שואלת מה הסמכות שאתה מטייח את האמת?

שמואל בוקסר: הפרוטוקול נערך כדן.

גלית אבינועם: אני רוצה שאלת המשך, בבקשה. האם לחישה היא קריטריון רשמי להשמטת דברים מהפרוטוקול? ואני אומרת, אחד המקומות שטענת, אמרת - אני מצר על גלית אבינועם ועל מה שאמרתי,

שמואל בוקסר: זו שאילתה, קצר.

גלית אבינועם: זאת לא הבעת התנצלות, ואני רק שואלת, שבניגוד לסאטירה, כמו בארץ נהדרת, כל המדינה ראתה מה עשית, אני מצפה להנהגה, לא לקרקס. לפעמים אני שואלת את עצמי, אם אתה ראש עיר או מנהל קרקס.

שמואל בוקסר: אני מנהל קרקס. תודה רבה, שאילתה הבאה.

גלית אבינועם: אני חושבת שיש כאן חשש לזיוף מסמכי תאגיד מתוך רצון למחוק את האירוע.

שמואל בוקסר: זה לא נאום מהמקום, זו שאילתה. שאלה קצרה, תשובה קצרה.

(דין ודברים שאינם מעיקרי הדיון)

שמואל בוקסר: מציג את השאילתה של גלית אבינועם, המצ"ב לפרוטוקול, וכדלהלן:

08/03/2026

אל
ראש העיר

הנידון: שאילתא 26-1

עבור אילו נכסים, ובאיזה כתובות, עריית נס ציונה משלמת את חשבון החשמל?
אבקש לקבל פירוט מלא של כלל העמותות, מוסדות הדת והגופים החיצוניים שחשבונו החשמל שלהם משולמים כיום על ידי העירייה. ומהו הסכום המצטבר ששולם מכספי הציבור עבור גופים אלו בשלוש השנים האחרונות?

בכבוד רב,
גלית אבינועם.
ראשת רשימת ה"מושבה"

שמואל בוקסר: התשובה היא: עיריית נס-ציונה משלמת חשבונו חשמל עבור נכסי העירייה. זו הזדמנות מצוינת להתגאות בפרויקט הסולארי שאנחנו מובילים בשלוש השנים האחרונות, שהביא להפחתה של 50% בצריכת החשמל.

גלית אבינועם: השאלתה הייתה עבור איזה נכסים ובאיזה כתובות משלמת העירייה את חשבון החשמל. ואני רק אומרת, אני מציינת עובדה, שאני ביקשתי 140א' עבור הנכסים האלה פעמיים, וקיבלתי תשובה, שהנ"ל אינו מצוי בסמכות העירייה או בתיקי העירייה.

שמואל בוקסר: שאילתות זה לא נאום. עיריית נס-ציונה משלמת חשבונו חשמל על כל נכסי העירייה.

גלית אבינועם: שאלת המשך שלי: מדוע אני לא מקבלת את הנ"ל על פי 140א'?

שמואל בוקסר: 140א' זה סיפור אחר, זה לא פה.

גלית אבינועם: זה אותו סיפור וחבל שאני צריכה ללמד אותך מה זה 140א', כי 140א' זה זכות עיון ששמורה לחברי המועצה.

שמואל בוקסר: אני קורא אותך לסדר פעם ראשונה.

גלית אבינועם: על מה אתה קורא אותי לסדר? על זה שאתה לא נותן לי חומר על פי 140א'? באמת.

שמואל בוקסר: כי זה לא שאילתות, את עושה פה דיון. מספיק, נגמר.

גלית אבינועם: זה לא דיון. אני הגשתי שאילתה על מנת לקבל חומר שאני לא מקבלת.

שמואל בוקסר: מציג את השאילתה של נעמי חסון בנושא פינוי גזם ואשפה בחגים, המצ"ב לפרוטוקול, וכדלהלן:

14.04.2026

לכבוד:

מר שמואל בוקסר

ראש העיר נס ציונה

הנדון: **שאילתה לראש העיר לפי פקודת העיריות.**

ב – 15.02.2026 בוצע שינוי במערך פינוי הגזם והאשפה בעיר. כאשר חל חג באחד מימי פינוי האשפה, מקבלים שני ימי פינוי אשפה בלבד במקום שלושה. לאחר יום חג, כאשר עברו מספר ימים מאז פנוי אחרון, הפחים מלאים כפול מהקיבולת הרגילה והצחנה עולה מהם.

מה מדיניות העירייה בפנוי האשפה שאחד מימי הפנוי נופל על חג?

בכבוד רב,

נעמי חסון

חברת מועצת העיר נס ציונה

שמואל בוקסר: התשובה היא: למעט מקרה אחד, בו לא בוצע פינוי גזם מסיבות טכניות, וגם אז תגברנו את האזור, בדגש על פניית מוקד, מפנים שלוש פעמים, גם אם נדרשים לפינוי בשעות הלילה. יש שאלת המשך?

נעמי חסון: שאלת המשך: באיזה אופן מועברת המדיניות הזאת לתושבי ותושבות נס-ציונה?

שמואל בוקסר: זה דבר סטנדרטי, זה לא מדיניות.

נעמי חסון: כשיש שבוע של חג, איך זה עובר?

שמואל בוקסר: מודיעים את זה בכל המדיות האפשריות לגבי השעות, מתי והכל.

ליאור אלימלך: אני חייב להוסיף משהו קטן. בתקופת הרמדאן בהרבה עיריות היו בעיות של פינויים. נס-ציונה לא עצרה פינוי אחד אפילו, רק שתדעו.

שמואל בוקסר: מציג את השאלתה של נעמי חסון, המצ"ב לפרוטוקול, וכדלהלן:

14.04.2026

לכבוד:

מר שמואל בוקסר

ראש העיר נס ציונה

הנדון: שאלתה לראש העיר לפי פקודת העיריות.

בעיריות ועדות החובה תתכנסנה לישיבה לפחות אחת ל-3 חודשים.

בעירייה, אחת מוועדות החובה הינה "הועדה לקידום מעמד הילד".

כחברה בוועדה זו, למה בכל הקדנציה הנוכחית התכנסה הועדה רק פעם אחת בלבד?

בכבוד רב,

נעמי חסון

חברת מועצת העיר נס ציונה

שמואל בוקסר: התשובה היא: נושאי ועדת החינוך, הוועדה למאבק בנגע הסמים המסוכנים, הוועדה למיגור אלימות והוועדה לקידום מעמד הילד שזורים זה בזה ומטבע הדברים, נידונו בוועדות אלה. הוועדה התכנסה בשנת 2025 לדיון בפרויקט הבינדורי. ב-2026 הייתה צריכה להיות ישיבה ברבעון הראשון, לא הייתה בגלל המלחמה, ותהיה בקרוב.

נעמי חסון: אז אני קודם כל מברכת על כך שבעקבות השאילתה שלי קיבלנו שלושה זימונים הלאה.

שמואל בוקסר: זה לא בעקבות.

שמואל בוקסר: מציג את השאילתה של שירי פרנצי-כהן, המצ"ב לפרוטוקול, וכדלהלן:

15.4.2026

שאילתה לראש העיר:

כמה עלתה הפקת החוברת "דו"ח לתושב" שחולקה לכל התושבים בפסח (כולל כל העלויות – עיצוב, כתיבה, הדפסה, הפצה ועוד)?

שירי פרנצי כהן

חברת מועצה

דנה שחק-כץ: יש לי ייפוי כוח.

שמואל בוקסר: התשובה היא: 40,300 פלוס מע"מ. יש שאלת המשך?

דנה שחק-כץ: כן. למה צריך ב-2026 חוברת בעלות כזאת כשיש הכל בדיגיטל?

שמואל בוקסר: כי מתברר שלא כל נס-ציונה מסתכלת בדיגיטל.

איתי דגן: יש לך באחוזים להגיד לנו את זה?

שמואל בוקסר: לא. מציג את השאלתה של שירי פרנצי-כהן, המצ"ב לפרוטוקול, וכדלהלן:

15.4.2026

שאלתה לראש העיר:

מה יעשה עם כל סעיפי התקציב לארועים שלא מומשו בשל מבצע "שאגת הארי"? (למשל ארועי פורים, ארועי יום העצמאות וכו..)

שירי פרנצי כהן

חברת מועצה

שמואל בוקסר: התשובה היא: אירועי פורים, פסח ויום עצמאות התקיימו במתכונות מותאמות למצב, לרבות ספינת פיראטים, אוטו גלידה, אוטו ברד, הפנינג תת קרקעי במתחם יובלים בפסח במשך יומיים בשלושה מחזורים. ביום חלוקת דגלים, מדבקות לחיזוק המורל, פריסת ארבעה מוקדי פעילות עם DJ ואמני ילדים בערב יום עצמאות, ועוד. יתרות, ככל שיהיו, ישמשו לפעילויות לציבור.

דנה שחק-כץ: שאלת המשך: האם הכסף שהיה מיועד כבר הועבר לחברה לתרבות ופנאי?

איתי דגן: מה שנחסך, האם חזר, זו השאלה.

דנה שחק-כץ: האם זה חזר לעירייה, או הוא כבר הועבר?

שמואל בוקסר: הוא לא הלך לעירייה, הוא הולך כנגד חשבונית. אני לא מבין את השאלה.

דנה שחק-כץ: מה שעושים, משלמים?

שמואל בוקסר: בוודאי. קודם עושים ואחר כך מגישים חשבונית, ורק אחר כך מקבלים את הכסף.

ערן רפאל: וגם עדיין לא שילמו על זה.

שמואל בוקסר: עוד לא שילמנו כלום.

איתי דגן: הכוונה מה עושים עם העודפים, האם העודפים יישארו, אז הוא הסביר.

שמואל בוקסר: מציג את השאלתה של דנה שחק-כץ, המצ"ב לפרוטוקול, וכדלהלן:

15/04/2026

הנדון: **שאלתה - תשלום ל"מי ציונה" עבור הקמת ממ"ד בדירה.**

מה הבסיס לגביית תשלום ל"מי ציונה" בגין הקמת ממ"ד בדירה בבניין מגורים ישן, כיצד תשלום זה מתיישב עם העובדה שמדובר במרחב מיגון שאינו צורך מים או שירותי תשתית שוטפים?

בברכה,

דנה שחק כץ, חברת מועצת העיר.

דגשט תשפ"ב סל הרה"ג

מי ציונה בע"מ
 הארצות 53, מגדלי הקרן קומה 4
 נס ציונה 7406602
 טלפק: 1800800987
 עסק חושבה: 514216910
 מספר תיק בחל"מ: 514216910
 מס. תיק זכיונים: 926529991

web site: <http://www.mei-ziona.co.il>

1502228 חשבונית חשבונית
 1502228 חשבונית חשבונית

חשבונית מס/קבלה
 מקור: [Redacted]

מספר נכס	שורת	תאריך שורת	תקופה	תאריך תשלום	תאריך פעולה	מסלול חשבונית	סכום
10701900	70	דמי הנהלה	1	11-12-2025	דמי הנהלה - התחייב בסיס	2,843.48	2,843.48
							מסלול חשבונית
							הח"מ (18.00%)
							מסלול חשבונית
							סכום חשבונית
							3,355.31
							מסלול חשבונית
							סכום חשבונית
							3,355.31

מס. לקוח: 4385605

כרטיסי אשראי

שורה	ת. פרטון	ש. כרטיס	מספר	מספר	מספר	מספר	מספר	מספר	מספר
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	2	2	2	2	2	2	2	2	2

שולם בחזות
 תקבלו אוטו
 מסלול חשבונית

0.00
 3,355.31
 מסלול חשבונית

תה ליכנס
 מי ציונה בע"מ

שמואל בוקסר: התשובה היא: זה לא שאילתא בעניין עובדתי בתחום תפקידי עירייה.

דנה שחק-כץ: לא הבנתי. אתם לא יודעים להסביר?

שמואל בוקסר: תאגיד המים, זה לא תאגיד עירוני.

דנה שחק-כץ: לא, אבל אתם יודעים להסביר לי? פשוט תושב שאל ואני באמת שואלת.

שמואל בוקסר: לא, תשאלי את התאגיד.

דנה שחק-כץ: צריך לפנות לתאגיד ולשאול?

שמואל בוקסר: כן.

(דין ודברים שאינם מעיקרי הדיון)

שמואל בוקסר: מציג את השאילתה של דנה שחק-כץ, המצ"ב לפרוטוקול, וכדלהלן:

15/04/2026

שאילתה - נוהל מתן רשות שימוש בתמורה במתקנים המצויים במוסדות עירוניים.

לדברי העירייה, מזה למעלה משנתיים מתקיים עדכון נוהל מתן רשות שימוש בתמורה במתקנים המצויים במוסדות עירוני לטובת התושבים. מתי עודכן הנוהל לאחרונה בפועל, והאם בכוונת העירייה לפרסמו לציבור? אם כן - מהו מועד הפרסום הצפוי?

בברכה,

דנה שחק כץ.

שמואל בוקסר: התשובה היא: טרם הסתיימה העבודה על הנוהל, כשיהיה מוכן יעלה לאישור מועצת העיר, ולאחר אישורו יפורסם לציבור.

דנה שחק-כץ: יש לי שאלה. אני הגשתי 140 א' לזמן את זה. וכשזימנתי, אז הבנתי שזה נוהל נושם, נכון?

שמואל בוקסר: מה השאלה?

דנה שחק-כץ: אני חייבת להסביר את עצמי שנייה. ושהוא מתעדכן תוך כדי, והיו בו גם עדכונים לאחרונה. אז השאלה היא, הוא עודכן לאחרונה, או שהעדכון האחרון הוא מ-2021? זה מה שאני מנסה להבין.

שמואל בוקסר: עדיין עובדים עליו.

דנה שחק-כץ: אז האחרון מ-2021. אני רק רוצה להבין.

שמואל בוקסר: האחרון הוא 2021, כן.

שמואל בוקסר: מציג את השאלתה של נאור ירושלמי, המצ"ב לפרוטוקול, וכדלהלן:

15.4.26

לכבוד:

מר שמואל בוקסר

ראש העיר נס ציונה

שלום רב,

הנדון: שאלתה לראש העיר לפי פקודת העיריות

בישיבת המועצה שאישרה את תקציב העיריה לשנת 2026 הובטח שלאחר האישור תעלה לאתר העיריה תוכנית העבודה מקושרת תקציב (תעמ"ת). מבדיקה שעשיתי ביום 15.4.26, התעמ"ת לשנת 2026 עדיין לא הועלתה לאתר. בעיריה המתהדרת בשקיפות העיכוב הזה מפתיע. מתי יש כוונה להעלות את החומר לאתר?

בכבוד רב,

נאור ירושלמי

חבר מועצת העיר

שמואל בוקסר: התשובה היא: מערכת התעמ"ת שודרגה לפלטפורמה חדשה, ולאחר שאושר התקציב בינואר, בוצעה הטמעה של התקציב המאושר במערכת החדשה. עם חזרה לשגרה, עובדים מול הספק של המערכת להנפקת החוברת כדי להציגה באתר.

נאור ירושלמי: גם אני חושב שחוברת זה לא הדבר החיוני, כמו שנאמר כאן על החוברת.

שמואל בוקסר: לא כחוברת, זה יהיה באתר.

נאור ירושלמי: ואני מזכיר שבעבר החוברת חולקה רק לצורך הדיון לחברי מועצה, וזה עלה לאתר העירייה, כך שהחוברת היא לא הבעיה שלנו. אבל עדיין אנחנו באיחור.

שמואל בוקסר: מה השאלה?

נאור ירושלמי: מה גורם לאיחור? נאמר לנו במפורש פה, בשולחן הזה, לא בזה למעלה, נאמר במפורש שאחרי שיאושר התקציב, התעמ"ת יעלה לאתר. שאלנו שאלה מפורשת אז, וקיבלנו תשובה מאוד מאוד מסודרת. אז למה זה לא קרה?

שמואל בוקסר: קיבלת תשובה מסודרת עכשיו. אני אחזור עוד פעם. התעמ"ת שודרג כי הפלטפורמה שודרגה, והייתה צריכה לעלות. רק באה המלחמה, הכל נעצר, עכשיו זה יחזור בחזרה.

נאור ירושלמי: מתי זה צפוי לעלות, אם כך?

שמואל בוקסר: בקרוב. מציג את השאלתה של נאור ירושלמי, המצ"ב לפרוטוקול, וכדלהלן:

15.4.26

לכבוד:

מר שמואל בוקסר

ראש העיר נס ציונה

שלום רב,

הנדון: **שאלתה לראש העיר לפי פקודת העיריות**

לפני כשנה פורסם, כי עיריית נס ציונה והחברה הכלכלית יוצאות במהלך שסייע להתקנת מערכות סולאריות על גגות של בתים פרטיים, כשהחכ"ל תיתן לבעלי הבתים ליווי מקצועי מלא עד חיבור המערכת לרשת החשמל. ברצוני לשאול בכמה בתים הותקנו עד היום פאנלים סולריים בעזרת החברה הכלכלית?

בכבוד רב,

נאור ירושלמי

חבר מועצת העיר

שמואל בוקסר: התשובה היא: בשנת 2025 התקנו 18 מערכות בבתים צמודי קרקע. בשנת 2026, נכון להיום, 8 מערכות.

נאור ירושלמי: שאלת המשך - מדוע נפסקו ההסברה והפרסום של האפשרות הזאת ברבים, חוץ מאשר באתר החברה הכלכלית? רק מי שנכנס לשם יודע, ומי שלא נכנס לשם, לא יודע אפילו שזה קיים.

שמואל בוקסר: עובדה שהשנה כבר עשו שמונה, למרות המלחמה.

עמרי רווח יצא מחדר הישיבות

נאור ירושלמי: אני רואה וזה מספר מכובד, אבל זה רק שמונה. יש בנס ציונה כ-4,000 בתים פרטיים צמודי קרקע.

שמואל בוקסר: יש פרסום בשילוט חוצות.

נאור ירושלמי: איפה בדיוק? אני פספסתי.

שמואל בוקסר: תעבור בנס-ציונה, תראה.

נאור ירושלמי: לא, אני חדש פה, אני לא רואה את השלטים כל יום.

שמואל בוקסר: מציג את השאלתה של גיל אנוקוב, המצ"ב לפרוטוקול, וכדלהלן:

15.4.26

לכבוד:

מר שמואל בוקסר

ראש העיר נס ציונה

שלום רב,

הנדון: **שאלתה לראש העיר לפי פקודת העיריות**

באיזה תאריך התכנסה בפעם האחרונה ישיבת הנהלה ?

בכבוד רב,

גיל אנוקוב

חבר מועצת העיר

שמואל בוקסר: התשובה היא: עוד לא הייתה ישיבת הנהלה. תהיה בקרוב. תודה רבה.

גיל אנוקוב: האמת שאני קצת מופתע, מכיוון שזו ועדה שאישרנו אותה.

עמרי רווח שב לחדר הישיבות

(דין ודברים שאינם מעיקרי הדיון)

גיל אנוקוב: אני רוצה לשאול שאלת המשך, מתי אתם מתכוונים לכנס את ישיבת הנהלה?

(דין ודברים שאינם מעיקרי הדיון)

גיל אנוקוב: מתי ישיבת הנהלה?

שמואל בוקסר: יהודה, תענה לו, מתי?

יהודה חיימוביץ: כשהיא תתכנס.

גיל אנוקוב: לא ביקשתי ממך.

ליאור אלימלך: הוא הסמיך אותי לענות לך. כשהיא תתכנס, תדע.

סעיף מס' 2 – החלטות ועדת הנחות מיום 25.3.2026 להסדרי פשרה לפי סעיף 339 ולמחיקת

חובות לפי סעיף 338

שמואל בוקסר: הסעיף הבא - החלטת ועדת הנחות מיום 25.3.2026, להסדרי פשרה, לפי סעיף 339, ולמחיקת חובות לפי סעיף 338, מצ"ב.

ריכוז החלטות ועדת הנחות להסדרי פשרה מובא לאישור המליאה ב-28.4.2026

מס'	שם	מהות החוב	סכום החוב	עומק החוב	תאריך אישור בוועדת	תיאור מצב החייב	החלטה
1	ר.א.	ארנונה	עסקי - 2,976,708.50 ש ומגורים - 364,963.70	מגורים - משנת 1995 ועד 2008 עסק מלפני 1995 ועד 2018 (לא ברצף)	ועדת בחינה 22.3.2026 ועדת הנחות 25.3.2026	החייבים הם בני זוג מבוגרים (בני 70+), כאשר מצבם הרפואי קשה. הכנסותיהם הם קצבאות בלבד - נכות וזקנה. לבני הזוג 3 ילדים, שניים מהם מתגוררים בנכס נשוא החוב, ביחדות דיר שבתו בנכס. החייבים הגישו עתירה מנהלית במסגרת נטען כי יש למחוק את החוב מטענת התיישנות - העתירה נדחתה. החייבים הם הבעלים של הנכס נשוא החוב ולחייב יש זכויות בנכס נוסף, שזכויותיו בו במחלוקת יחד עם אח של החייב. החייבים מבקשים לשלם 20,000 ש"ח ולמחוק את יתרת החוב.	מכיוון שהנכס נשוא החוב בבעלות החייבים, ובנוסף יש להם זכויות בנכס נוסף. ולאור זאת שעתירה מנהלית בעניין החוב נדחתה על ידי בית המשפט, אין מקום לקבל את הצעת החייבים והחלטתנו לדחות את ההצעה.
2	ב.כ.א.	ארנונה, מים, היטל שמירה, הוצאות אכיפה, חינך	249,261 ש	עד 2004 וכן 2009+2021	ועדת בחינה 22.3.2026 ועדת הנחות 25.3.2026	החייבים הם הבעלים של הנכס נשוא החוב. במהלך השנים 2013-2022 החייבים ביצעו תשלומים חלקיים בנכס הדואר לטובת חלק מהחוב שעד לשנת 2004. עובדת סוציאלית של המשפחה שלחה פניה לעירייה בה היא טוענת למצב רפואי וכלכלי מורכב וטוענת כי החייב היה מכור לסמים ובני הזוג התגרשו. המשפחה מונה 7 נפשות והגבר היה חי מקבצת הכנסה בלבד. החייבים מבקשים לשלם 120,000 ש"ח ולמחוק את יתרת החוב.	בבחינת מכלול ההיבטים העובדתיים והמשפטיים, החלטתנו הנה כדלקמן: חובות החינך ועמלות האכיפה התיישנו ולכן ניתן למחוק אותם. ביחס ליתרת החובות הוחלט לקבל את הצעת החייבים משיקולים סוציאקונומיים, כך שישולם סך של 120,000 ש, סכום המהווה את יתרת החוב לאחר מחיקת חובות החינך והאכיפה, וזקיפת התשלומים ששולמו ע"ח החוב לאורך השנים.
3	א.י.	חינך, מים, ארנונה, הוצאות אכיפה, ארנונה, עיקול רכב, מכון טיהור, אגרת שמירה.	500,144 ש	1996-1997, 2004-2013, 2015-2016, 2018, 2020-2025	ועדת בחינה 22.3.2026 ועדת הנחות 25.3.2026	הנכסים נשוא החוב לא בבעלות החייב, ומחקירה שנעשתה נראה כי אין לחייב נכסים אחרים בבעלות. כמו כן, עיקר החוב נוצר לפני שנים רבות. החייב מבקש לשלם 275,000 ש ולמחוק את יתרת החוב.	בבחינת מכלול ההיבטים העובדתיים והמשפטיים, החלטתנו הנה כדלקמן: מרבית החובות נוצרו לפני שנים רבות ולחייב אין נכסים בבעלות לפיכך, הוחלט לקבל את הצעת הפשרה בסך 275,000 ש שמהווה תשלום מלא של קרן והצמדה וחלק מסכום הריבית, ולמחוק את יתרת החוב.

מס'	שם	מהות החוב	סכום החוב	עומק החוב	תאריך אישור בוועדת	תיאור מצב החייב	החלטה
4	ס.א.	ארנונה, שמירה, תרבות דיר	81,471 ש	מלפני 1995 ועד 2018	ועדת בחינה 22.3.2026 ועדת הנחות 25.3.2026	הרווי החייב נפטר לפני כ 20 שנה, ועדיין רשומים כבעלי הנכס נשוא החוב. החייב ואחותו הם יורשי הנכס, כאשר בפועל החייב מתגורר בנכס מאז שהוריו נפטרו. החייב לא עובד, ומתקיים מקצבת ביטוח לאומי בלבד.	מכיוון שהחוב נוצר לפני שנים רבות, ומשיקולים סוציאקונומיים, הוחלט לאשר תשלום של קרן, הצמדה וריבית חש"ל, ובנוסף מתן הנחה רטר ממועד הוכאות בשנת 2021, כך שסכום הפשרה יהיה בסך 35,000 ש"ח.
5	ש.ח.	ארנונה ומים	743,913 ש	1990-1997	ועדת בחינה 22.3.2026 ועדת הנחות 25.3.2026	החובות הם על נכסים שבהם התגוררה החייבת כדיירת עמידר. החייבת עזבה את נכסי העמידר ורכשה נכס בבעלותה, בנוסף לחייבת זכויות בנכס נוסף שקיבלה בירושה. לאורך השנים העירייה הפעילה הליכי גביה באופן תדיר, ועל הנכס שבבעלות החייבת נרשם שעבוד. החייבת מציעה לשלם 25,000 ש"ח ומבקשת למחוק את יתרת החוב. בנסיבות העניין, ועל אף עומק החובות, הצעת החייבת נמוכה ביחס לגובה החוב.	במכלול הנסיבות המשפטיות והעובדתיות, ומאחר שהחייבת הינה בעלת שני נכסים בתחומה תמונציפאלי של הרשות, ובהתאם לגובה החובות אל מול הצעת החייבת, הוחלט שלאן לאשר את הצעת הפשרה.

ריכוז החלטות ועדת הנחות להסדרי פשרה מובא לאישור המליאה ב-2026.4.28

מס' / שם	מהות החוב	סכום החוב	עומק החוב	תאריך אישור בועדות	תיאור מצב החייב	החלטה
1 / ק.כ	ארנונה והוצאות אכיפה	163,019 ₪	1999	ועדת בחינה 22.3.2026 ועדת הנחות 25.3.2026	מדובר בחוב ישן מאוד, בעבור שנה אחת בלבד - שנת 1999. הנכס נשוא החוב אינו בבעלות החייב. החייב שילם במהלך השנים סך של 16,600 ש"ח, ומבקש לראות בכך כתשלום החוב.	מכיוון שהתשלומים שהעביר החייב לפני שנים מהווים תשלום מלא של הקרן וההצמדה וכן חלק יחסי של הריבית, ולאור זאת שהחוב נוצר לפני שנים רבות בעבור נכס שאינו בבעלות החייב, החלטתנו היא לקבל את הצעת החייב ולמחוק את מלוא ההיתרה מספרי העירייה.

אילן קדוש: בהסדרי הפשרה יש לנו בסך הכל חמישה מקרים, מתוכם שתי בקשות דחינו, וכל היתר אישרנו. סכומי הפשרה סך הכל 430,000 שקל. במחיקת חובות יש מקרה אחד, שסכום החוב בו 163,000 שקל.

גלית אבינועם: אני רוצה לשאול כמה שאלות, בבקשה. ועדת הנחות היא ועדה שנבצר ממני להשתתף בה. בדרך כלל אני שואלת את כל השאלות המקצועיות שם, אז אני מתנצלת מראש שאני שואלת שוב את כל השאלות שאני שואלת שם. מקרה, של ב.כ.א. רשום כאן עובדת סוציאלית של המשפחה. אתה יכול להסביר מה זה? האם זה עובדת סוציאלית של אגף הרווחה? לא ברור לי המינוח הזה, אני לא מכירה אותו.

אילן קדוש: כשאנחנו מקבלים החלטות בוועדה, מעבר לנתונים הכספיים,

גלית אבינועם: אני יודעת, אילן, אנחנו יושבים שם ביחד.

אילן קדוש: וחוות דעת משפטיות, אנחנו מקבלים לעיתים גם חוות דעת של עובדת סוציאלית.

גלית אבינועם: זה עובדת סוציאלית של אגף הרווחה בעירייה?

אילן קדוש: כן.

גלית אבינועם: הבנתי. אז תתקן אותי אם אני טועה, ההמלצה לגבי המקרה 2 של אגף הרווחה, המשפחה מוכרת לרווחה ולקבל את הצעת הפשרה?

שמואל בוקסר: יש הצעת החלטה, תקראי אותה.

גלית אבינועם: אני שאלתי את אילן.

שמואל בוקסר: אילן, אל תענה, תקראי את ההחלטה.

גלית אבינועם: מה זה אל תענה? רשום כאן עובדת סוציאלית של המשפחה. אני מבקשת להבהיר כאן עובדה אחת פשוטה.

שמואל בוקסר: הוא אמר לך, של עיריית נס ציונה. שאלת על ההחלטה, ההחלטה כתובה.

סמדר אהרוני: שידע השאר, עובדת סוציאלית של המשפחה, זו עובדת מטעם הרשות המקומית, שמטפלת במשפחה. לא לגלית עניתי אלא לשאר חברי המועצה.

גלית אבינועם: מס' 3 - נשוא החוב לא בבעלות החייב, ואני רואה חוב כאן מ-1996. שוב, אני אשמח שתסביר לי את הדבר הזה, כי אני לא מבינה, האם יש טעות שנגררה מ-1996? כי רשום כאן שהנכס לא רשום על החייב.

אילן קדוש: נכון.

גלית אבינועם: אז טעות נגררת?

אילן קדוש: בעל החוב לא רשום כבעלים של הנכס.

גלית אבינועם: אז איך זה נגרר מ-1996? זה 10 שנים, לא ידענו שהיא לא בעל הנכס?

(דין ודברים שאינם מעיקרי הדיון)

שמואל בוקסר: אנחנו עושים הפסקה 5 דקות, נא לסגור את השידור.

(הפסקה)

שירי פרנצי-כהן הצטרפה לשיבה, עמרי רווח יצא מחדר הישיבות

גלית אבינועם: סליחה, יש לי עוד שאלה, בבקשה.

שמואל בוקסר: נגמרו השאלות, עוברים להצבעה. פה זה לא הועדה להנחות במיסים.

גלית אבינועם: יש לי שאלות, כי מה שרשום כאן, זה שמוחקים בעצם יותר ממחצית מחוב של מקרה מס' 4, והחוב שלו מלפני 1995. יש כאן את החייב ואחותו, שהם יורשי הנכס. רשום כאן שהחייב לא עובד, אני אשמח לשמוע ממנהל האגף, אילן קדוש, האם אגף הרווחה מכיר את האירוע הזה ואת המשפחה הזו?

שמואל בוקסר: אנחנו לא מדברים ספציפית. יש לך אפשרות להצביע בעד או להצביע נגד.

שירי פרנצי-כהן: יש לי שאלה.

גלית אבינועם: אתה לא יודעת? אז איך מחקנו להם מחצית מהסכום, אם רשום כאן שהוא לא עובד ומתקיים רק מביטוח לאומי?

שמואל בוקסר: שירי, בבקשה.

שירי פרנצי-כהן: סעיף 3, אני רואה שסכום החוב היה 500,000 שקל, שזה ממש לא מעט. וכתוב פה, "הנכסים נשוא החוב לא בבעלות החייב, ומחקירה שנעשתה, נראה כי אין לחייב נכסים אחרים בבעלות". אני אשמח לדעת על איזה נכסים מדובר. האם זה דירה, האם זה חנות, האם זה אולם. מה זה? משרד, what ever. אל תגידו לי איפה ומה, אבל לפחות באיזה נכס מדובר, כי נשמע לי לא הגיוני, שבגלל שהנכס

לא שייך לחייב, היום אם אני מוכרת את הבית שלי, אם אני לא אשלם ארנונה, התביעה תהיה עליי, לא על מי ש-,

שמואל בוקסר: אבל אין לו נכס, אז אין לו מה למכור.

שירי פרנצי-כהן: אני מבינה, אבל הנכס היה שלו.

שמואל בוקסר: זה לא אומר. אולי זה היה שכור? אנחנו יודעים מה היה ב-1995 פה?

שירי פרנצי-כהן: אז אני אשמח לדעת איזה סוג נכס. אתה יכול להגיד לי?

אילן קדוש: נשוא החוב זה מגורים.

שמואל בוקסר: נעלה להצבעה.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: מי בעד אישור החלטות ועדת הנחות להסדרי פשרה לפי סעיף 339 ומחיקת חובות לפי סעיף 338, ישיבת ועדה מ-25.3.2026.

בעד: שמואל בוקסר, סמדר אהרוני, יהודה חיימוביץ, ליאור אלימלך, ליאור שרון, נאור ירושלמי, נעמי חסון, גיל אנוקוב, שירי פרנצי-כהן, דנה שחק-כץ, איתי דגן, ערן רפאל, עמוס לוגסי.

נמנעת: גלית אבינועם.

החלטה: מאשרים ברוב קולות את החלטות ועדת הנחות מיום 25.3.2026 להסדרי פשרה לפי סעיף 339 ולמחיקת חובות לפי סעיף 338.

סעיף מס' 3 – פרוטוקול ועדת הנחות ("נזקק") מיום 25.3.2026 ומיום 25.2.2026

שמואל בוקסר: פרוטוקול ועדת הנחות ("נזקק") מיום 25.3.2026 ומיום 25.2.2026, מונח על שולחן המועצה, זה לא להצבעה.

סעיף מס' 4 – דיון והחלטה לבחינה משפטית של סוגיית פתיחת עסקים בימי הזיכרון- חקיקה

ואכיפה

אילן קדוש עזב את הישיבה

שמואל בוקסר: כולם מכירים את המקרה שהיה לנו בערב יום הזיכרון, האולם שעשה אירוע, לא נדבר על ההגדרה שלו, זה לא רלוונטי. בערב יום הזיכרון, אירוע של הרבה מאוד אנשים. אנחנו, בהיבט החוקי, שלחנו פקח. נשלחה משטרה, המשטרה אמרה שאם אין מוזיקה, אין לה שום עילה לסגור. חוק העזר העירוני שלנו לא נותן לנו שום סנקציית אכיפה. אנחנו רוצים לעשות עכשיו דיון, שבסופו של דבר, אנחנו רוצים להמליץ, מה שנחליט פה, ליועצת המשפטית, לייעוץ המשפטי, לבדוק את חוק העזר העירוני, ולראות איך לעשות ככה שנוכל, לא רק לחוקק, אלא גם לאכוף את החוקים.

עמרי רווח שב לחדר הישיבות

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אני יכולה לומר שחוק העזר העירוני, שמדבר על פתיחת עסקים וסגירתם, קובע הוראות בסעיף 110. קודם כל, יש גם חקיקה ארצית. חקיקה ארצית, זה חוק יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל, בהקשר של ימי זיכרון, וחוק יום הזיכרון לשואה ולגבורה. ושם יש הוראות כאלה ואחרות.

יהודה חיימוביץ: החקיקה הראשית מקנה איזשהן סמכויות?

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: החקיקה הראשית לא מקנה לנו סמכויות. לנו יש חקיקת משנה.

יהודה חיימוביץ: היא מקנה למשטרה סמכויות?

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: יכול להיות. אני לא יודעת אם מבחינת המשטרה הם אוכפים את חוק יום הזיכרון.

איתי דגן: המשטרה אוכפת, זה חוק. מה זאת אומרת? אם זה חוק מדינה, זה משטרה אוכפת. אולי אפשר לקרוא להם באותו מעמד.

נאור ירושלמי: יש השואה בין יום השואה ליום הזיכרון, הם באותו מעמד?

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: יש שני חוקים ארציים, וחקיקת עזר עירונית שלנו. בחוקים הארציים, זה חוק יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל, וחוק יום הזיכרון לשואה ולגבורה. ושם יש הוראות באיזה תאריכים זה יחול, מתי זה מתחיל, מתי נגמר וכיוב'. אז כן כתוב, שביום הזיכרון לשואה ולגבורה, לא יקוימו עינוגים ציבוריים. בערב יום הזיכרון יהיו גם בתי הקפה סגורים. בחוק יום הזיכרון, אחרי שכתוב על דרכי הקיום, תחילתו וסיומו, איסור גביית תשלום בגין עצרות וטקסים. אז מדובר על כך שביום הזיכרון לא יקוימו עינוגים ציבוריים ובליל יום הזיכרון יהיו בתי הקפה סגורים מתחילת יום הזיכרון עד לזריחת,

שמואל בוקסר: בתי קפה בלבד?

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: בתי קפה והפסיקה מרחיבה את זה גם לעסקים נוספים, זה תיקון מ-1980 ומאז יש פסיקה. ויש אפשרות להיעדר מהעבודה לקרוב משפחה של חלל, הוראות כאלה ואחרות. בחקיקת העזר שלנו, שזה חוק העזר לנס-ציונה (שמירת איכות הסביבה, מניעת מפגעים ושמירת הסדר והניקיון) משנת 2003-תשס"ג, יש לנו את סעיף 110. כל הפרק הוא פרק שנקרא פרק י"ח, פתיחת עסקים וסגירתם. יש שם הגדרה מהו בית עסק, מהו בית אוכל, מהו בית קפה, מהו בית עינוג. ושם יש את סעיף 110, שמדבר על סגירת בתי עסק בימי מנוחה ובימי זיכרון. כאשר בימי מנוחה, בליל יום הזיכרון לשואה ולגבורה, כמשמעותו בחוק יום הזיכרון לשואה ולגבורה, בליל יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל, כמשמעותו בחוק יום הזיכרון, בליל תשעה באב וביום הכיפורים לא יפתח אדם ולא ירשה בעל לאחר לפתוח בית עסק. העבירה הזאת היא עבירה שאוסרת על הפתיחה. במסגרת כל העבירות של חוקי העזר שלנו, יש עבירות שאפשר לתת מכוחן דוח, קנס. ויש עבירות שאפשר רק להגיש כתב אישום, כי הן לא נקבעו כעבירות קנס. בדרך כלל בהליך של חקיקת חוק עזר, אנחנו מאשרים אותו, וגם אחר כך, אחרי שהוא מתפרסם ברשומות, אנחנו עושים הליך של צו עבירות הקנס, וקובעים איזה מהעבירות הן עבירות קנס, שניתן לתת בגינן דוחות, ברמה כזאת או אחרת, כי יש דרגות קנס: א', ב', ג'. עשינו את זה, למשל, יחסית לא מזמן במפוח עלים, וקבענו שעבירה מסוימת היא עבירת קנס, שניתן יהיה לתת בגינה קנס בדרגה א'. אז במקרה של חוק העזר מ-2003, נקבעו עבירות כאלה ואחרות כעבירות קנס. אנחנו מכירים את הדוחות

העירוניים שניתנים על פסולת, על מפגעים כאלה ואחרים. בכל אופן, יש עבירות שניתן לתת בגין דוחות ויש עבירות שלא. 110, אותו סעיף, לא נקבע כעבירת קנס.

איתי דגן: אלא מה?

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: היא עבירה, אפשר להגיש כתב אישום.

שירי פרנצי-כהן: יש את 113.

איתי דגן: מה הפעולה במקום אבל?

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: 113 זה בליל יום השואה וליל תשעה באב. גם סעיף 113 הוא לא עבירת קנס. סעיף 111 הוא עבירת קנס. שוב פעם, אפשר לקבע עבירות נוספות על אלה הקבועות, זה תהליך פרוצדוראלי, הוא מתחיל באישור מועצה ועובר לשר.

שירי פרנצי-כהן: תכף נדבר על מה שקרה באותו יום וכו', אבל אני מנסה להבין קודם כול מבחינת חוקית. האם זה שאין פה עבירת קנס, מה הצד השני? עבירת כתב אישום?

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אפשר להגיש כתב אישום.

שמואל בוקסר: אחרי, בדיעבד.

שירי פרנצי-כהן: אחרי, סבבה. ומה קרה מאז? אני שואלת את ראש העיר, לא אותך.

שמואל בוקסר: זה היה לפני שבוע.

שירי פרנצי-כהן: אבל כדי שיהיה כתב אישום, צריך להגיש תלונה במשטרה, אני מניחה.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: לא במשטרה. צריך להגיש ראיות לתביעה העירונית, כי אנחנו עושים את זה במסגרת העירונית.

שירי פרנצי-כהן: האם הוגשה תלונה במסגרת העירונית על ידי התובעת העירונית?

שמואל בוקסר: לא.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: התובעת העירונית מקבלת חומר, אחרת היא לא יודעת לעבוד איתו. אם יש מספיק ראיות.

שירי פרנצי-כהן: ויש לה חומר?

איתי דגן: התחילה פעולה?

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אין אצלנו חומרים שהועברו לתביעה עירונית.

גלית אבינועם: אנחנו נשמח להעביר לכם איזה חומרים שאתם רוצים.

שירי פרנצי-כהן: אז אני אשמח להבין, אנחנו כבר אחרי שבוע, שבוע של עבודה גם, ואנחנו יודעים מה זה יצר גם בעיר וגם בכל הארץ אפילו, ואני אשמח להבין מה כוונת העירייה לעשות. גם אם לא נעשה בשבוע הזה, מה כוונת העירייה לעשות, בלי קשר לאיזו הצעת החלטה נעביר פה. זה סבבה, שנעביר קנס, גם 50,000 שקל, זה לא קשור.

שמואל בוקסר: אני לא בטוח שיכולים לדרוש קנס ותביעה.

שירי פרנצי-כהן: תכף נדבר על זה.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: בכתב אישום. בכתב אישום יש קנס מקסימלי, אם אני לא טועה סביב 3,000 ש"ח. מה שהחוק קובע. קודם כל צריך ראיות, ואחר כך כתב אישום, ואחר כך הרשעה.

שירי פרנצי-כהן: לא משנה, אני שואלת, חוץ מהדיון הזה, שאנחנו תכף נעשה על עבירת הקנס, שאנחנו רוצים לשנות את חוק העזר. האם אפשר לאירוע שקרה לפני שבוע להגיש כתב אישום?

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: זה תלוי בראיות שנקבל, ומה אפשר לגבש.

שירי פרנצי-כהן: ויש לכם מספיק ראיות?

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אני לא יודעת.

(מדברים ביחד)

שירי פרנצי-כהן: מי יודע?

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: מי שיודע על הראיות, זה פיקוח עירוני, כי אנחנו לא בשטח.

שמואל בוקסר: חבר'ה, לא להתרגש. היה פיקוח, הייתה משטרה. אנחנו נעשה דיון. חלק מהטיפול יהיה כהמשך להחלטות שיעשו פה היום. חוץ מזה, שירי, לא לוחצים על כפתור. לעירייה, חוץ מלהתעסק בשאליות, ב-140'א' וכל הנספחים, שתופס בערך 50% מהזמן של שניהם, קחו בחשבון, אנחנו גם צריכים לנהל עיר.

שירי פרנצי-כהן: זו עבודה חשובה.

שמואל בוקסר: לא אמרתי אם חשוב או לא. אחרי שאנחנו נגמור את הדיון הזה, ואנחנו נראה אם יש מספיק עדויות וחומר. אנחנו נבדוק תקדימים, ואנחנו נראה מה המשמעות של להגיש כתב אישום על זה, ולהיות שנתיים בבית משפט ולקבל 3,000 שקל קנס. אנחנו נבדוק את זה אחר כך, אבל זה לא רלוונטי כרגע.

שירי פרנצי-כהן: סבבה, זה לא רלוונטי, אבל מעבר לעניין של הקנס, יש פה עניין של נראות, יש פה עניין שראש העיר והעירייה אוכפים תקנת עזר מ-2003, וזה לא משנה כמה כסף זה אמור להיות. אנחנו בתור העירייה, ואתה בתור ראש עיר, שקרה פה דבר מאוד מאוד חמור, ואנחנו תכף נדבר על מה שקרה באותו יום, צריך לאכוף את זה, ויש מספיק ראיות, ואם אין לכם מספיק ראיות, אנחנו נשמח לתת לכם.

יהודה חימוביץ: קודם כל, ברור לנו שיש מספיק ראיות, אני חושב שהיינו שם ביחד מיד איך שזה קרה.

גיל אנוקוב: אתם מוזמנים, כל מי שהיה שם, ללכת להגיש תצהיר בפני עורך דין, ולמסור את זה ליועצת המשפטית.

יהודה חימוביץ: איך שזה קרה, ושירי הייתה שם והרימה טלפון, והגענו מיד, ליאור ואני.

נאור ירושלמי: וגם אני וגם עוד אנשים.

יהודה חימוביץ: היינו שם הרבה אנשים. אני אמרתי לעניין הראיות, אנחנו יודעים שיש ראיות. אני חושב שכשאנחנו מדברים על התיקון, בסך הכל אנחנו מסתכלים קדימה. אנחנו לא רוצים שאירוע כזה יקרה עוד פעם. אני חושב שיש פה קונצנזוס די גדול של אופוזיציה וקואליציה, שאירוע כזה לא צריך לקרות. בטח לא פה, אנחנו לא רוצים שהוא יקרה. אני חושב שצריך לשים דגש בתיקון החוק על אכיפה. הקנס חשוב שינתן, אם זה מה שאנחנו יכולים לתת, אבל צריך להיות פה אכיפה מעבר לקנס. אני הייתי רוצה לראות פקח או שוטר, או לא יודע איזו סמכות שמפסיקה את האירוע באותו רגע שזה קורה. ולכן, אני חושב, כמו שהצענו, צריך לתת את זה ליועצת המשפטית כדי לבחון את הכלים שהחוק יכול לתת לנו. אני מקווה שאנחנו יכולים באמת להשתמש בכלים, שיעזרו לנו לעצור את האירוע ברגע שהוא קורה. אף אחד מאיתנו לא רוצה שדבר כזה יקרה. זה היה מכוער ומביש, ואנחנו לא רוצים לראות את זה קורה אצלנו. באמת, עמדנו שם ביחד חסרי אונים, לא יכולנו לעשות כלום.

ליאור אלימלך: למזלנו זה נגמר אבל בדיוק כשיצאנו.

יהודה חיימוביץ: אני אסיים במשפט אחד, אני חושב שלפחות באירוע הזה אנחנו צריכים להראות פה תמימות דעים ואחדות סביב הדבר הזה, אנחנו לא צריכים לריב עכשיו, כולנו מסכימים שצריך להיות כלים וזה מה שאנחנו רוצים לעשות. מעבר למצב הנוכחי, שהוא כנראה לא היה מספיק ברור, צריך להיות כלים לאכיפה, מאוד ברורים. יש אירוע, יש אוכל, יש מוסיקה, לא היה מוסיקה במקרה אבל יכולים להיות כל מיני מצבים, לסגור את האירוע מיד כשזה קורה וחשוב שכולנו לא עכשיו נריב פה על הדבר הזה כי כולנו באחדות דעים.

(דין ודברים שאינם מעיקרי הדיון)

נאור ירושלמי: אני מצטער מאוד, אבל הדיון הזה שאנחנו נמצאים בו עכשיו, התחיל עקום. אני ציפיתי שהדיון יתחיל, סליחה, זו דעתי, מהצד הערכי והמוסרי שלו, ואחרי זה נרד למטה לסעיפים, לפרשנויות, להאם זה כדאי 3,000 שקל, או לא כדאי 1,000 שקל, או אני לא יודע מה. מה שקרה בערב יום הזיכרון, נפל פה דבר. לא היה אצלנו, ככל הידוע לי, אף פעם דבר כזה, שבעזות מצח מקיימים אירוע חגיגי, בערב יום הזיכרון. זה לא קרה באף מגזר, אף סקטור, אף קבוצה לא חשבה, לא העלתה על דעתה לעשות כזה דבר. עכשיו, יושבים פה במועצת העיר, ארבעה בני משפחות שכולות, זה יותר מרבע ממועצת העיר. אני חושב שגם לזה יש איזשהו משקל. כולם, כל מי שנמצא כאן שירת, כל מי שנמצא כאן תרם. הדיון צריך להיות ברמה הערכית, מה אנחנו עושים, לא רק כדי למנוע עוד פעם, או כדי לקנוס בעל עסק כזה או אחר, שזה באמת לא משנה באיזה סכום, זה לא יפתור לנו הרי שום בעיה, אלא לתת מכאן אמירה מוסרית. אני מודאג, לכן, גם מהשיח על הראיות וכל זה. הרעיון, לפחות שלי ושל חבריי בהצעה שאנחנו הגשנו, ותכף נדבר כשזה יהיה תורנו, הוא שהמועצה תטיל על המומחים, הייעוץ המשפטי, ואולי עם סיוע מבחוץ, אם צריך, להביא לנו הצעה. עכשיו נתחיל להתווכח על איזה סעיף ואיזה דיון, אין פה משפטנים, נכון? אף אחד מאיתנו לא עורך דין, נכון? אני לא טועה. לא מעליב אף אחד. יהודה, סליחה.

סמדר אהרוני: נאור, לדעתי זו מטרת הדיון.

נאור ירושלמי: ונצרך לזה, שחלק מהאנשים שמעו מבעל האולם, שהוא קיבל איזשהו אישור מהעירייה בעל פה, לא ברור מתי, לא ברור ממי, לא ברור איזה. אבל זה מה שהוא אומר, על זה הוא מסתמך. אז בכלל לא בטוח שהוא הקליינט שלנו לעניין הזה. האמירה היא עקרונית. בגלל שהאמירה היא עקרונית, אני לא מבין למה צריך פה שלוש הצעות? למה אי אפשר היה לחבר את הכל? יש כאן הצעת ראש העיר, שלא ראינו אותה, אבל אני מניח שהיא קיימת, כי מדובר כאן על הצעת החלטה, אז אני מניח שתוקרא לנו איזושהי החלטה, אנחנו לא יודעים מהי. יש הצעה לסדר מצד הקואליציה, יש הצעה לסדר מצד האופוזיציה. אם אנחנו צריכים לצאת מכאן עם אמירה ועם אחדות, צריכה להיות הצעה אחת, עליה יהיה הדיון, עליה נצביע. אני מאמין, יהודה, מה שאמרת, זה אכן מה שיהיה, שכולנו נתאחד. אבל כשיש שלוש הצעות, אנחנו צריכים להתווכח שלוש פעמים. אז לכן אני אומר שוב, הדיון מתחיל, בראיה שלי, עקום, בואו ניישר אותו.

ליאור אלימלך: קודם כל, אני חושב שבאמת כולנו תמימי דעים. אני חושב שאפילו כשנסענו לכיוון האולמות, זה אפילו לא נתפס לנו בראש שיש דבר כזה שיכול לקרות. וזה צריך לחול גם על שלושתם, על יום הזיכרון, יום השואה ויום כיפור, מבחינתי. גם ביום כיפור לאף אחד לא מותר לעשות ערב מסיבה וזה בתוך העניין.

ערן רפאל: גם תשעה באב.

ליאור אלימלך: ערב תשעה באב, גם אני מסכים איתך, לא מן הראוי שזה ייעשה, אני מסכים איתך. כששמענו את זה, רצינו לראות את זה בעיניים, וראינו בעיניים. אנחנו תמימי דעים, אבל אני חושב שאנחנו צריכים, כן ביחד, לא ביחד, יותר חשוב להבין את המהות של הדבר הזה. והמהות של הדבר הזה אומרת משהו אחד. בגלל שזה כל כך, אני אפילו לא יכול להגיד את זה, זה אפילו לא עבר לי בראש שיכול לקרות דבר כזה וכשהגעתי לשם, ואני רציתי לראות בעיניים, אפילו שירי ויהודה יכולים להגיד, אני אפילו לא הוצאתי מילה מרוב שהייתי בהלם מסיטואציה כזאת בכלל.

נאור ירושלמי: צודק, היינו בשוק.

ליאור אלימלך: עכשיו, מה נחליט, איך נחליט, אני חושב שכן, גם בשביל ההחלטה, כן צריך להיות, אם צריך לעשות סנקציות וללכת לבית משפט, גם אם זה צריך לקחת חמש שנים, צריך לעשות את זה בגלל הנראות, למען יראו וייראו. בנוסף לזה, צריך לקבל פה החלטות מה יקרה בעתיד, שדבר כזה לא יקרה יותר לעולם. אני התביישתי בשם כל המשפחות השכולות.

שירי פרנצי-כהן: גם אני.

ליאור אלימלך: אני פשוט התביישתי.

איתי דגן: בשם כל העיר.

ליאור אלימלך: אני אומר, שלא הצלחתי להירדם מרוב שזה הכעיס אותי, לעשות אירוע התרמה ביום כזה, זה מכעיס ברמות קשות. חשוב לציין, ואני אגיד את זה, בגלל שראיתי את זה בתוך העיניים שלי. אמנם

הוא הראו שקופית של יזכור, ואני מבין שזה היה משהו מכוון מראש, אבל אני הסתובבתי בשקט והסתכלתי, ורציתי לראות רק דבר אחד, דגל ישראל אחד אומלל שיהיה.

שירי פרנצי-כהן: נכון, ולא היה אחד.

ליאור אלימלך: ולא היה בערב יום הזיכרון, וזה דבר שאי אפשר לסלוח לו, וצריך שדבר כזה בנס-ציונה לא יקרה יותר לעולם. לעולם. לא ביום כיפור, לא בתשעה באב, לא ביום הזיכרון, ולא ביום הזיכרון לשואה. אנחנו חייבים לשמור על המסגרת שלנו, זו האחדות האמיתית שלנו. ולגבי הצעות לסדר שדיברתם עליהם, אני בכלל חושב שצריך לקבל פה החלטה אחת משותפת, ההצעות לסדר כתובות ככה או כתובות אחרת, זה לא רלוונטי.

איתי דגן: אז למה לא התאחדנו? הצעה לסדר עם הצעת החלטה, בסוף צריך לדון, למה לא?

שמואל בוקסר: איתי, אתה לא מפסיק להפריע, די. כשיגיע זמנך, תדבר.

ליאור אלימלך: לפני הצעה לסדר, על סדר היום נרשם דיון והחלטה. זה לא הצעה לסדר, זה הרבה יותר גבוה מהצעה לסדר, זה דיון והחלטה.

איתי דגן: מעניין למה זה קרה.

ליאור אלימלך: אני עדיין יכול להגיד לך שאני הייתי הראשון בשטח.

שירי פרנצי-כהן: לא היית הראשון. אני הייתי הראשונה ואני קראתי לך.

(דין ודברים שאינם מעיקרי הדיון)

שמואל בוקסר: גיל, בבקשה.

גיל אנוקוב: אני טיפה אגלוש מהמקרו. באמת אנשים פה אמרו דברים מדם ליבם, וזה בנוגע למה שקרה באותו ערב. אני עברתי על חוק העזר העירוני, ויש שם הגדרות מאוד מאוד מדויקות, גם לגבי עינוג. תקף

אני אמצא את זה. זה בעמוד 4, "מקום המשמש לעינוג, למעט דירה פרטית". ומה זה עינוג – "הצגת תיאטרון, קולנוע, קונצרט, אסיפה, הרצאה, מופע מחול וריקודים". זאת אומרת, באותו יום, וכמובן אחרי זה אני אפרט גם כשנדון בהצעה לסדר שלנו, שלך ראש העיר, הייתה את הסמכות להיכנס למקום ולסגור את האירוע הזה, זה מופיע פה.

שמואל בוקסר: הייתה לי סמכות בתור מה?

שירי פרנצי-כהן: קודם כל לבוא ולראות. זה העיר שלך, תבוא לראות מה קורה בעיר שלך בערב יום הזיכרון, מה זה?

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אבל מכוח מה הסמכות להיכנס ולסגור את המקום?

(מדברים ביחד)

שמואל בוקסר: תיתנו לדבר, תפסיקו להפריע.

גיל אנוקוב: סעיף 136, סמכות הכניסה, אני אקריא לך.

שמואל בוקסר: לא צריך, תגיד את הסעיף, שולמית תבדוק אותו.

גיל אנוקוב: שולמית מכירה, סעיף 36, לך הייתה את סמכות הכניסה.

נאור ירושלמי: שולמית תקריא אותו, או שנקריא אותו?

גיל אנוקוב: אני אקריא אותו כיוון שזה הזמן שלי. "ראש העירייה, מהנדס או מפקח, רשאים להיכנס בכל עת סבירה לנכס או למקום אחר בתחום העירייה כדי לבדוק או לבקר את הנכס או מתקני התברואה שבו, ולעשות את כל הדרוש כדי לברר האם קוימו הוראות חוק עזר זה, ולנקוט בצעדים הדרושים לקיומם".

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אין סמכות סגירה פה.

שירי פרנצי-כהן: לא סגירה, אבל להיכנס לראות.

גיל אנוקוב: לא אמרתי סמכות סגירה.

יהודה חימוביץ: בסדר, נכנסו.

(מדברים ביחד)

איתי דגן: יש סמכות סגירה. אם אין אפשרות לעשות אסיפה, איך אין סמכות סגירה?

שמואל בוקסר: איתי, תפסיק להשתלח. שירי, אני מבקש ממך פעם אחרונה, תפסיקי להפריע לחברים לדבר. אתה אמרת שלי יש סמכות לבוא ולסגור את האירוע, איפה הסמכות?

איתי דגן: להפעיל את הכלים.

גיל אנוקוב: יש לך סמכות להטיל צו סגירה מנהלי על עסק?

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: באיזה הקשר?

גיל אנוקוב: באופן כללי.

שמואל בוקסר: לא, זה לא עובד ככה.

(מדברים ביחד)

שמואל בוקסר: תדברו אחד אחד.

גיל אנוקוב: אני רק רוצה להגיד לכל מי שהיה שמה, באמת, א' – פתאום יש פה איזה דיון אם כן להגיש תביעה משפטית או לא להגיש תביעה משפטית, ואני חושב שליאור אמר את זה באופן שלא משתמע לשתי פנים, תביעה משפטית צריכים להגיש למען יראו וייראו. הייתי מצפה שהתביעה המשפטית תהיה מוכנה.

איתי דגן: ולפרסם את התוצאות.

גיל אנוקוב: הייתי מצפה שאתם תפנו לכל מי שהיה שמה ותביאו אותו כדי שייתן תצהיר, ואתם תגישו את זה באופן מיידי, את התביעה המשפטית, כנגד בעל האולם. זה הציפייה שלי.

סמדר אהרוני: אני רוצה להגיד שהתחלנו את הדיון ואמרנו שכולנו תמימי דעים, שאסור שאירוע כזה יחזור על עצמו. אני מסתכלת פה על הצעת החלטה של ראש העיר בסדר היום, ואני רואה שבאמת מדובר פה על דיון והחלטה.

(מדברים ביחד)

שירי פרנצי-כהן: איפה הצעת החלטה?

סמדר אהרוני: שירי, תני לי לסיים, תביני למה התכוונתי. מה שמציע ראש העיר, מה שמציע פה לסדר היום הזה, זה שכולנו פה ניתן את חוות דעתנו ורעיונותינו, וזה יגובש על ידי אנשי מקצוע, מאחר שכמו שנאור אמר, למעט יהודה, אף אחד מאיתנו אינו יועץ משפטי. ולכן, אני לא רואה מה סיבת ההתלהמות והכעס סביב השולחן. בסך הכל מה שהיה זה פרק אחד שצריך לדון בו ולראות מה לא עשינו, כן עשינו, וכל מי שאשם לתלות אותו בכיכר העיר. ומה שכן, צריך להסתכל צופה פני עתיד, מה קורה שאירוע כזה לא יחזור.

שירי פרנצי-כהן: אני מסכימה.

סמדר אהרוני: וזה לא רק זה, יש לזה השלכות על עוד אירועים נוספים נלווים, שגם עליהם אנחנו צריכים לתת את הדעת. למשל, כמו זיכרון בסלון בבית קפה. ברור לנו שחוק עזר חדש עירוני, לא יהיה יותר את העניין הזה, אי אפשר להחריג. ואותו דבר לגבי ימי זיכרון בבתי קפה, שעושים לחיילי צה"ל. לכן, אני חושבת, שבאמת, אני מבינה את הכעס ולמה כן היית ולא היית, וכן הייתי ואני הייתי ראשונה, ואני הייתי השני - הדיון המרכזי הוא איך אנחנו מטכסים עכשיו עצה, מקימים חוק עזר או מרחיבים את חוק העזר, כמו שאמרה היועצת המשפטית, וגורמים שאירוע כזה לא יחזור. לכן, אני אומרת, באמת, עם כל האמוציות, כולנו כועסים על האירוע הזה, אני גם כועסת על האירוע הזה, בדיוק כמו שנאור אמר, גם אני שייכת

למשפחות השכול לצערי, ואני חושבת שאנחנו צריכים לחשוב רגע אחד, במקום לריב אחד עם השני מי צודק יותר, או למי יש יותר גדול, סליחה על הביטוי, בואו נתעסק במהות של הדיון. תודה רבה.

נעמי חסון: אני רציתי מאוד לחזק את דבריו של חברי היקר, נאור. הנושא הוא מהותי, הנושא הוא ערך ומוסר, במיוחד שאנחנו כנבחרים ציבור צריכים לתת דוגמה אישית לבני הנוער שלנו, לילדים שלנו, ובמיוחד עם האלימות הגואה, שבדיוק ראש העיר הזכיר את זה בפתיחת הישיבה. הנושא של להפר חוקים, לעשות אירועים מהסוג הזה, כשלוחמים שלנו לחמו לטובת המדינה ונהרגו, זה מבחינתי אל"ף-בי"ת של העניין. אני לצערי לא הייתי באירוע, אבל שמעתי את הנושאים, אם בעל אולם בא ומקרין על הקיר את היזכור, זאת אומרת שהוא יודע שיש פה בעייתיות של האירוע. האירוע הוא לא 100% חוקי, ולכן הוא בא בהסתרה. זאת אומרת, בעצם להגיד את המילה היפה, לשקר ולהסתיר דברים, ואם אנחנו מראים את זה גם לילדינו ולדור הבא, ולנו אישית, וגם לדור המבוגרים יותר, אנחנו בעצם מעודדים דברים, שלא היינו רוצים שייצא מהאולם הזה. ודבר נוסף שרציתי להזכיר, ופה דיברו הרבה אנשים על נושא של אחדות. אני מרגישה שמילה אחת בפה, זה לא מה שביצעתם בפועל. אחדות זה אומר לשוחח אחד עם השני ולהוציא הצעה לסדר אחת ביחד כדי שכולנו נצביע על משהו אחד, לא על שתי הצעות לסדר. אני מאמינה שבעיר דינמית כזאת כמו נס-ציונה, היו עוד הרבה מאוד נושאים, שיכולנו להעלות היום לישיבה, ולא שלושה נושאים שהם זהים, ופשוט חבל על הזמן. אז אם אנחנו רוצים להביא איזושהי דוגמה אישית, כנבחרים ציבור, לדור שלנו להלאה, אנחנו צריכים לעשות מזה ממש, אפילו לא 3,000 שקל, זה לא העניין הכספי בכלל, אלא להמשיך,

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אני לא יודעת, אני אוודא את הסכומים, בואו לא ניתפס לזה.

נעמי חסון: לא משנה, זה לא העניין הכספי בכלל, אבל להתחיל לעשות ולפחות להתחיל לקרוא לאותו בעל עסק ולשמוע, להתחיל לעשות איזושהי תהליך כלשהו, שנדע לאן הוא מתקדם, שגם יראו ויראו.

גיל אנוקוב: ראש העיר, אני רוצה להקריא לך מה המשמעות של צו סגירה מנהלי. אמרת שאין לך סמכות.

שמואל בוקסר: לא אני אמרתי, היועצת המשפטית אמרה.

גיל אנוקוב: היועצת המשפטית, אז אני אקריא ליועצת המשפטית.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: מאיזה חוק? לא מה-AI.

גיל אנוקוב: תקף אנחנו נפתח, יש AI.

(מדברים ביחד)

גיל אנוקוב: "צו סגירה מנהלי הוא אכן כלי אכיפה דחוף, דרסטי ומידי, המאפשר לרשויות המוסמכות, כגון משטרה או ראש רשות, ללא הליך שיפוטי מקדים, במטרה להפסיק פעילות עסקית מסוכנת או בלתי חוקית". ומכיוון שהפעילות הזאת היתה בניגוד לחוק עזר,

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: לא הבנתי. אתה מקריא לי עכשיו סמכות סגירה מכוח חוק עזר?

גיל אנוקוב: לא, מכוח החוק.

שמואל בוקסר: איזה חוק?

גיל אנוקוב: "במטרה להפסיק פעילות עסקית מסוכנת או פעילות בלתי חוקית". אתם עכשיו מפלפלים פלפולים ולכן אני אומר לך, אתה היית צריך להוציא,

איתי דגן: יותר מזה, אתה אמרת שדיברת עם מפקד התחנה. נכון?

שמואל בוקסר: כן.

איתי דגן: אז אם החוק הארצי קובע שצריך לסגור את האירוע, אז איך אתה לא הפעלת מנוף על המשטרה, שתסגור את האירוע?

(מלל שלא הכנסתי לפרוטוקול – אני לא רוצה לקרוא לזה דין ודברים שאינם מעיקרי הדיון כי זה אכן קשור לדיון אבל זה יותר קריאות ביניים, ירידה לפסים אישיים וכו') (

שמואל בוקסר: מפקד המשטרה צלצל לבעל האולם, שאל אותו אם יש מוזיקה. הוא אמר לו - אין. מפקד המשטרה החליט שאין לו מה לעשות.

איתי דגן: אבל היה קב"ט העיר שם.

שמואל בוקסר: שאלת לגבי המשטרה שתאכוף את החוק, אמרתי לך מה המשטרה עשתה. אז מה אתה מערב את הקב"ט? הקב"ט בטח שאין לו זכות לעשות את זה.

איתי דגן: היו שם אנשים, ראו מה יש שם.

(דין ודברים שאינם מעיקרי הדיון)

דנה שחק-כץ: סמדר, אני רוצה להגיד לך משהו. קודם כל, אנשים סוערים פה, כי זה באמת נושא סוער, ולפעמים קשה לווסת את הרגשות סביב סיטואציה שהיא גם ככה, לכולנו רע, אני די בטוחה שבאותה מידה. אז בגלל זה קצת סוער. זה לגיטימי וזה קורה, ואנחנו סוערים פה גם על דברים הרבה יותר שוליים וחסרי משמעות, אז בוודאי על זה. לגבי שאמרת שאי אפשר, אם עושים חוק עזר שמונע את האיסופים האלה, אז צריך גם למנוע את הזיכרון בסלון, אני לא בטוחה שזה נכון, את המפגשים של הקהילות שאמרת. אני חושבת שאפשר להחריג, אני לא יודעת, זה לא התחום שלי.

סמדר אהרוני: איך תאכפי את זה? תשימי פקח, שיראה אם יש אוכל או אין אוכל?

ליאור אלימלך: נשאיר את זה לייעוץ המשפטי.

דנה שחק-כץ: א' – כן, נשאיר לייעוץ המשפטי.

סמדר אהרוני: אני דיברתי על זיכרון בסלון בבתי קפה.

(מדברים ביחד)

דנה שחק-כץ: אני חושבת שבשביל זה צריך לתת את שיקול הדעת לעירייה, להפעיל שיקול דעת.

(מדברים ביחד)

שמואל בוקסר: זה לא דיון, זה התנהגות כמו בשוק פה. תקשיבו טוב, אני מבקש פעם 5,000, אחד מדבר. אני מפריע למישהו לדבר פה? לאף אחד אני לא מפריע. ערן מפריע למישהו? עמוס מפריע למישהו? תפסיקו להפריע אחד לשני. אחד מדבר, תנו לו לסיים, הבא בתור יגיע זמנו, ידבר. אם נמשיך ככה, אנחנו נגמור את זה ב-02:00 בלילה, אני אין לי בעיה. אני רק ב-02:00 מתחיל לפרוח. דנה, סיימת? שירי, בבקשה.

שירי פרנצי-כהן: אני רוצה להגיד משהו לגבי אותו ערב. אני קיבלתי וואטסאפים מתושבים בעודנו יושבים בהיכל התרבות כולנו. לדעתי כולנו היינו שם, חוץ מנאור. וכשקיבלתי את הוואטסאפים האלה, מיד שלחתי וואטסאפ למוקד, כי זה מה שאני יודעת לעשות, ומיד שלחתי גם לקב"ט. ממש עשיתי לו העברה של הודעות תושבים.

שמואל בוקסר: אני יודע הכל.

שירי פרנצי-כהן: ואמרתי לו - ירון, בבקשה תשלח פיקוח לבדוק מה קורה שם, אני בטקס. הוא לא ענה לי, הטקס הסתיים בסביבות תשע ומשהו, ונסעתי מיד לשם. כשהגעתי לשם, האורות היו עמומים, כבר לא היו אוטובוסים. אני כבר באתי להיכנס בחזרה לאוטו שלי, כי הכל היה סגור, חשך. ובמקרה ראיתי את השומר יושב בכניסה מאחורי שער סגור, שניסיתי לפתוח, והוא כמובן סגור. ובאתי להיכנס, ואז הוא אומר לי - מי את, למה את מסתכלת פה? אמרתי לו - יש פה אירוע? הוא אומר לי - לא, אין פה אירוע. אני אומרת לו - מה זאת אומרת? תושבים אמרו לי שיש פה אירוע. לא, את שומעת מוזיקה? אין פה מוזיקה. אמרתי לו - אוקיי. יש פה אנשים בפנים? - כן, יש פה אנשים. אני אומרת לו - אתה יכול לתת לי בבקשה להיכנס? - לא, את לא יכולה להיכנס. ביקשתי מאחראי משמרת, בעל האולם, מי שנמצא שם בבקשה להגיע ולדבר איתי. הוא כמובן הגיע, הצגתי את עצמי ונתן לי להיכנס. הוא כמובן אמר - זה אירוע זיכרון, תראי את השלט, יש פה שלט, אירוע זיכרון, אנחנו לא מסתירים. אמרתי לו - הכל פה חשך, אני כמעט הלכתי הביתה. נתן לי להיכנס לראות, כמובן שיש שם אוכל ושתיה כי המלך וכו' וכו'. כשאני דיברתי, הסתבר שהוא הבן של בעל האולם, ושאלתי אותו מה קורה. אז הוא אמר לי - האירוע מאושר, היה פה משטרה, היה פה פיקוח, האירוע מאושר. אמרתי לו - מאושר על ידי מי? הוא אמר לי - על ידי שמואל. אמרתי לו - איזה שמואל?

שמואל בוקסר: ואז כתבת ששמואל ראש העיר.

שירי פרנצי-כהן: שנייה. אמרתי לו - איזה שמואל, בוקסר? הוא אמר לי - כן. אמרתי לו - אתה בטוח? אני עכשיו מתקשרת אליו. הוא אמר לי - תתקשרי.

שמואל בוקסר: לא התקשרת אליי. כתבת פוסט ואז אני התקשרתי אליך.

שירי פרנצי-כהן: אין לי טלפון שלך. למי התקשרתי? ליהודה, כי את הטלפון שלו יש לי.

שמואל בוקסר: אבל הוצאת פוסט לפני שהתקשרת.

איתי דגן: לא פוסט, ווטסאפ.

שירי פרנצי-כהן: לא הוצאתי פוסט, כתבתי בקבוצת השכונה, כי כולם היו כמרקחה.

שמואל בוקסר: כן, זה מספיק.

שירי פרנצי-כהן: וכתבתי: "בעל האולם פיני, טוען" - תקרא טוב, כי יש לך את הצילום מסך. "טוען, שראש העיר אישר לו". טוען, הוא טוען. תתבע אותו, מה אתה רוצה ממני?

שמואל בוקסר: אותו ואותך, זה באותה תביעה.

שירי פרנצי-כהן: השעה כבר הייתה כמעט 22:00 בלילה, 21:45, כשיהודה וליאור הגיעו. ואנחנו עומדים בחוץ, אחרי שנכנסנו שלושתנו, ושלושתנו שוב היינו בהלם, ואני רואה טלפון לא מזוהה. אני עונה לטלפון הזה לא מזוהה, ליד יהודה וליאור, שאנחנו עומדים בחוץ, והפלא ופלא, מי מתקשר אליי? ראש העיר. במקום לשאול אותי ראש העיר, מה קורה,

שמואל בוקסר: עכשיו תרשמי את השם על יד.

שירי פרנצי-כהן: עכשיו כבר שמרתי אותך. במקום לשאול אותי - שירי, מה קורה שם, את שם? הוא מתחיל להגיד לי - שירי, אם לא תסירי מיד את ההודעה שלך, או את הפוסט שלך, אני תובע אותך תביעה

דיבה. אמרתי לו - שלום שמואל, מה שלומך? אתה מוזמן לבוא ולראות מה קורה בעיר, ואני אשמח שתבוא לראות מה קורה בעיר שלנו, כי זה פשוט נוראי. והוא ממשיך - אם את לא תורידי, אם את לא תורידי, אני תובע. אמרתי לו - אני כבר לא מפחדת. ואני מספרת את זה לכולם, כי לא כולם היו שם. יהודה וליאור היו שם, וסיפרתי להם את זה בלייב. ואני מבקשת ממך ראש העיר, אל תאיים עליי, לא בטלפון, לא בהודעות, לא בעל פה. אתה רוצה לתבוע, אתה מוזמן. אל תאיים.

שמואל בוקסר: אל תכתבי השמצות ושקרים.

שירי פרנצי-כהן: אני עוד לא סיימתי. לא כתבתי השמצות, אמרתי את מה שהוא אמר.

איתי דגן: במקום לטפל באירוע, טיפלת בה?

שמואל בוקסר: זה אותו דבר כמו זה שהוציא את ההשמצה.

שירי פרנצי-כהן: שנייה, אני עוד לא סיימתי. שנייה.

שמואל בוקסר: זה שמפיץ, בדיוק אותו דבר.

שירי פרנצי-כהן: כתוב בהודעה: פני בעל האולם טען, טוען שראש העיר אישר לו.

שמואל בוקסר: הוא לא טען את זה, את משקרת.

(מדברים ביחד)

שירי פרנצי-כהן: אני אעשה לך forward של ההודעה.

(מדברים ביחד)

שירי פרנצי-כהן: ראש העיר, אני רוצה להגיד לך, שבשעת, ממש בלייב, במקום לטפל באירוע קיצון, קשוח, שקורה בעיר שלנו, במקום להגיע ולראות בעיניים שלך, אפילו אם אין לך יכולת לסגור את האירוע, סבבה?

לבוא ולראות מה קורה בעיר שלך, בערב יום הזיכרון, אחרי טקס שהיית בו ונאמת בו, אתה אפילו לא מצאת את היכולת שלך לבוא, אבל לבוא ולאיים, היה לך זמן. זה מה שמוזר.

שמואל בוקסר: כי כתבת שקר והשמצה.

שירי פרנצי-כהן: זה מה שמעניין אותך, שהיה פה שקר? לא מעניין אותך שהיה פה אירוע בחסידות גור.

שמואל בוקסר: מי אמר לך? את יודעת בכלל מה עשיתי?

שירי פרנצי-כהן: מה עשית? אז תספר.

שמואל בוקסר: לא רוצה לספר לך, זה לא עניינך.

שירי פרנצי-כהן: למה לא? אנחנו במועצה.

איתי דגן: למה לא עניינינו? רוצים להבין. אם פעלת, מעולה.

שירי פרנצי-כהן: אתה יושב איתי בבית קפה? אנחנו במועצה, בוא תספר לנו.

שמואל בוקסר: את חושבת שלא עשיתי?

שירי פרנצי-כהן: אני אשמח לדעת.

שמואל בוקסר: תגישי שאילתה, אני אספר לך.

(מדברים ביחד)

שירי פרנצי-כהן: להתקשר לאיים עליי היה לו זמן, הוא כנראה יצא החוצה משירי לוחמים, כדי לאיים עליי.

סמדר אהרוני: אבל יכולת לבדוק את זה. היית מתקשרת אליו, אומרת לו שמואל, אישרת?

שירי פרנצי-כהן: אין לי את הטלפון שלו, התקשרתי ליהודה.

סמדר אהרוני: אם היית מתקשרת אליי, הייתי נותנת לך באותו רגע.

שירי פרנצי-כהן: יהודה, אמרתי לך תבדוק עם ראש העיר? ביקשתי ממך לבדוק או לא?

יהודה חימוביץ: לבדוק מה?

שירי פרנצי-כהן: לבדוק אם זה מה שהוא אישר לו.

יהודה חימוביץ: אני מיד אמרתי לך שלא.

שירי פרנצי-כהן: הוא אמר לי והוא אמר לבעל האולם, למה אתה אומר שראש העיר אישר, הוא לא אישר.

שמואל בוקסר: נכון. בוודאי שלא אושר.

שירי פרנצי-כהן: אבל הוא אמר. אני אין לי את הטלפון שלך, הוא דיבר איתך.

סמדר אהרוני: אבל יכולת לבקש מאיתנו את הטלפון.

שירי פרנצי-כהן: ואני מיד כתבתי בקבוצה - ראש העיר אומר שהוא לא אישר. אז אל תעליל עלילות, ויכולת לטפל בזה אחרת.

שמואל בוקסר: בינתיים עד עכשיו את העללת עלילות, ולא מעט.

שירי פרנצי-כהן: יכולת לטפל בזה אחרת.

שמואל בוקסר: טיפלתי בזה מצוין.

שירי פרנצי-כהן: אתה ראש העיר, אתה היית צריך להגיע, ובשעה 21:30 בערב, לראות מה קורה שם. אוקיי?

שמואל בוקסר: בשביל מה? יש לי משטרה, יש לי פיקוח.

(מדברים ביחד)

שמואל בוקסר: רק לידיעתך, היה המשך לטקס, שהוא לא הסתיים, היה שירי לוחמים עם הנוער.

שירי פרנצי-כהן: אז איך התקשרת לאיים עליי? באמצע שירי לוחמים התקשרת?

שמואל בוקסר: כן, בוודאי.

(מדברים ביחד)

שירי פרנצי-כהן: אני רוצה להבין מי אישר. אני ביקשתי שהקב"ט יגיע, ואני לא רואה אותו פה. אני אשמח, גיל, אם אתה יכול לענות בשמו של הקב"ט. מי אישר את האירוע? האם בעל האולם, שאמר לי אישר, הוא אמר בוקסר, אבל לא משנה, האם מישהו אחר,

שמואל בוקסר: הוא לא אמר בוקסר, את משקרת.

שירי פרנצי-כהן: הוא אמר שמואל בוקסר.

שמואל בוקסר: את משקרת.

יהודה חימוביץ: שירי, כשאני שאלתי אותו לגבי האישור, הוא אמר, זה לא שהוא קיבל אישור לפני.

שמואל בוקסר: בוודאי.

יהודה חימוביץ: כשהגיע הפקח,

שירי פרנצי-כהן: נכון, גם לי הוא אמר.

(מדברים ביחד)

יהודה חימוביץ: האירוע לא היה באישור.

שירי פרנצי-כהן: הוא אמר לי הפקח היה פה, התקשר וקיבל אישור, זה מה שהוא אמר.

ליאור אלימלך: זה בעל האולם אמר.

יהודה חימוביץ: אני מבין שפתאום את סומכת על בעל האולם הזה.

נאור ירושלמי: גם לי הוא אמר שהוא התקשר לעירייה וקיבל אישור. הוא אמר לי שם אחר. אני לא רוצה להגיד.

יהודה חימוביץ: אז פתאום אתה מאמין לבעל האולם, שעושה אירועים ביום הזיכרון.

שירי פרנצי-כהן: אני לא מאמינה לאף אחד, אני כתבתי מה שאמרו לו.

(מדברים ביחד)

שירי פרנצי-כהן: אני שואלת את המנכ"ל, אני אשמח לדעת האם מישהו בעירייה, רישוי עסקים, מוקד, לא יודעת מה, מישהו בעיריית נס-ציונה אישר באיזשהו שלב לפני, תוך כדי, אחרי, לא יודעת מה, האם יש איזשהו אישור ממישהו מהעירייה לגבי האירוע הזה?

גיל ממון: לא. אף אחד לא ביקש מאיתנו אישור, הם גם לא צריכים לבקש אישור.

שירי פרנצי-כהן: לא, תוך כדי האירוע, כשהפיקוח היה שמה.

גיל ממון: אני עונה לכם, רק תלמדו שנייה להקשיב. לא ביקשו מאיתנו אישור לפני, הם גם לא צריכים. ברגע שנודע לנו על האירוע, עשינו כל יכולתנו במסגרת מה שהקב"ט יכול לעשות. כמו שציין ראש העיר, ברגע שהבנו שהמשטרה הייתה, והיא אומרת שהיא לא יכולה לעשות, הפעלנו את ראש העיר אל מול מפקד התחנה. מפקד התחנה, שהוא הסמכות הכי בכירה, אומר לראש העיר, ולראש העיר אין יכולת להשפיע אם מפקד המשטרה לא רוצה לעשות עם זה שום דבר ואמר לו "אני לא סוגר את האירוע כי הם עומדים בהנחיות". עשינו כל יכולתנו במסגרת החוק. הסיבה שאנחנו מביאים את זה עכשיו, כי גילינו שיש פרצות בחוק, כמו שהבנתם, עם אותו שלט יזכור, בלי מוזיקה, אם מסתירים את האוכל וכל זה, ואנשים

יודעים לעשות את זה. נכון, זה מגעיל, זה שפלות, זה כל מה שאתם אומרים. אבל ברגע שאנחנו נצמדים לחוק, אני לא יכול לחרוג מהחוק ולעשות דין לעצמי.

שירי פרנצי-כהן: ברור. גם לא ביקשתי.

גיל ממון: כי אם אני אומר את זה לאנשים שלי, אני גורם להם לעשות בעצמם עבירה, וחושף אותם לתביעה אישית.

שירי פרנצי-כהן: ברור.

גיל ממון: ולכן לא יכולנו לעשות מעבר.

שירי פרנצי-כהן: אני מבינה, למרות שראש העיר אומר שהוא כן עשה.

(מדברים ביחד)

גיל ממון: אני חושב, וזאת דעתי, אתם כמובן תחליטו מה שתחליטו, חשוב מאוד שתמקדו את הדיון עכשיו ותנו לנו את הכלים לעתיד לבוא, כי בינתיים כל השיח הזה לא ייתן לנו את הכלים בפעם הבאה.

יהודה חימוביץ: אולי תקריא את ההצעה, נתאחד סביבה כולנו.

שירי פרנצי-כהן: אז מה הצעת החלטה? אני אשמח לדעת.

(מדברים ביחד)

שירי פרנצי-כהן: אי אפשר להתגבש 15 איש פה על הצעת החלטה. זה לא יקרה כי זה מאוד קשה.

ערן רפאל: אני אומר את הדברים, באמת למען הסר ספק, כי חלק הסתכלו עליי, כאילו אני, אז אין לי קשר לעדה, ואין לי קשר לקהילה.

שמואל בוקסר: אתה לא צריך להתנצל.

ערן רפאל: אני לא מרגיש שאני צריך להתנצל, רק כן חשוב לי להבהיר, גם כשאליי התקשרו וסיפרו לי את זה, כמובן שלא ידענו מהאירוע, אבל גם כשהתקשרו וסיפרו לי, לא יכולתי באותו ערב להגיע, אבל הדברים הם חמורים וחייבים להיות מתוקנים. אני כן חושב שמציגים את זה כאילו זה משהו עכשיו בעיה בעיר נס-ציונה. זו קהילה שלא קשורה לעיר. אמנם הבעייתיות של בעל האולם, שהוא בעל עסק תחת הפיקוח של העיר, זה משהו שצריך לבוא לידי ביטוי. אבל אני לא חושב שזה איזה כתם על העיר נס-ציונה, שזה קרה בשעריה, כי זה משהו שהעירייה לא הייתה אמורה לדעת מזה, ולא ידעה מזה. ואני מאמין לראש העיר ולמה שאמר המנכ"ל, שעשו את כל ההשתדלות כדי למנוע, ולא הצליחו לצערנו.

שמואל בוקסר: לא למנוע, לעצור.

ערן רפאל: לעצור. אבל אני כן חושב, שחוק העזר, כמו שראש העיר הסביר בטוב טעם בתחילת הדיון, וגם היועצת המשפטית אמרה. אני לא מבין, לא היינו חברי מועצה, לפחות אולי סמדר ועמוס, ב-2003 הייתם? אני לא יודע.

סמדר אהרוני: רק התחלנו.

ערן רפאל: התחלתם. אני לא הייתי חבר מועצה, ואני לא מצליח להבין, חוק עזר שהוא חוק עזר בלי שיניים, מה הוא שווה.

שירי פרנצי-כהן: נכון.

ערן רפאל: ואני חושב שחוק עזר, יכול להיות שעכשיו אנחנו עלינו על חוסר השיניים הזה, בנקודתיות לאירוע הספציפי המזעזע הזה, אבל אני חושב שחוק עזר עירוני חייב לבוא עם שיניים וחייב לבוא עם איזושהי פעילות.

סמדר אהרוני: הוא נשען על חוק המדינה בלי שיניים.

ערן רפאל: אבל חוק המדינה פחות קשור אלינו.

(מדברים ביחד)

ערן רפאל: אז אני חושב שלאולם אירועים אולי 730 שקל זה לא פגיעה כלכלית, אבל זה כן אמירה, כמו שאמרו כאן לפני כן, ואני חושב אבל שהאמירה לחוק העזר בצורה רוחבית על כל סעיפיו, שאני חושב שאם העירייה חוקקה חוק, הוא אמור להיות,

סמדר אהרוני: שתהיה אכיפה.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: ערן, יש רשימה ארוכה של עבירות קנס בחוק העזר הזה.

ערן רפאל: אני מדבר על מה שאין. אני חושב שצריך להיות סמכות אכיפה על כל חוק העזר העירוני, על כל סעיפיו. ואולי זה הזמן, באמת, כשמתקנים, לתקן את זה בצורה רוחבית.

סמדר אהרוני: נכון.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אז הבחינה של עבירת קנס, לא כל עבירה היא עבירת קנס או יכולה להיות עבירת קנס. אז יש רשימה מאוד ארוכה של עבירות קנס בדרגות כאלה ואחרות, שאישרה בזמנו המועצה ולאורך השנים. אחזקת מקלטים הוסף ב-2013. הוספו עבירות שהן הוגדרו כעבירות קנס, זה לא שלחוק העזר אין שיניים. ספציפית, אגב, סעיף 113, זה בתי קפה אז התייחסנו לסעיף 110, כי זה אולם אירועים, אז אני לא יודעת להגיד לך אם 113 היא כן עבירת קנס או לא, אבל אמרנו לצורך האירוע הזה היינו צריכים עבירת קנס ל-110, לנושא הזה של עסק. אז אם עשו בזמנו את 111, ונוסיף אותה, זה אפשרי. זה לא אומר שלחוק העזר אין שיניים. אנחנו מוסיפים.

נעמי חסון: נכון שזה בתוך בתי קפה, אבל כתוב פה גם בית עינוג.

ערן רפאל: בסדר, 110 ו-113, זה אותו דבר, רק במינוחים שונים.

נעמי חסון: אז זה לא רק בית קפה.

ערן רפאלי: שולמית, אני אומר את זה בלי להיכנס עכשיו לתתי הסעיפים, כי נתקלנו במשך השנים בדברים, שחוק העזר העירוני לנס-ציונה קובע שאסור ובוא נגיד באלגנטיות מאוד מאוד גדולה לא נאכף. ואני חושב שבצורה רוחבית חוק עזר צריך להיאכף. זהו.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אז יש הבדל בין מדיניות אכיפה, לבין הכלים בחוק.

שמואל בוקסר: זה שני דברים שונים.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: זאת אומרת, העובדה שזה קיים בחוק ולא נאכף,

ערן רפאלי: שוב, אני מבין ממך אבל שזה מה שהמועצה מחוקקת ככלים לחוק.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אתה אומר לי יכול להיות שיש לי סעיף שלא נאכף, אז זה סיפור אחר, אבל אני אבחן את הסעיפים,

שירי פרנצי-כהן: החוק אוסר על האסיפה הזאת, נכון? פשוט אין אכיפה.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: החוק אוסר על פתיחה בכלל.

(מדברים ביחד)

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אז אמרתי שאפשר להגיש כתב אישום על כל אחת מהעבירות, לא על כל עבירה אפשר לתת קנס.

(מדברים ביחד)

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אז אני אומרת, א' - אנחנו נעבור בוודאי על הפרק הזה, ככל הניתן גם על פרקים נוספים, וננסה לראות לנגד עינינו איזה עבירות ראוי שיהיו עבירות קנס והן לא, כי אז אנחנו מביאים את זה לאישור מועצה, והמועצה מחליטה באיזו דרגה, ואחר כך השרים מאשרים, אבל זה כבר לא בידיים

שלנו. אז עשינו את זה לאורך השנים בחוקים כאלה ואחרים, ונעבור גם על חוק העזר הזה ונקדם את הנושא של עבירות הקנס, גם לגבי הפרק הזה, אם זה סעיף 110, אם זה סעיף 113.

שירי פרנצי-כהן: זה משהו שאת עובדת עליו עכשיו ואת תביא לדין המועצה?

שמואל בוקסר: לא, רק אחרי החלטת מועצה.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: גם אם תחליטו רוצים, עדיין זה יבוא אליכם כאישור התיקון לצו עבירות הקנס.

שמואל בוקסר: זה יבוא לאישור מה שמציעים.

שירי פרנצי-כהן: זאת אומרת, צריך פעמיים להצביע על זה. פעם אחת על זה שרוצים לתקן, ופעם שנייה התיקון עצמו?

שמואל בוקסר: בדיוק.

(מדברים ביחד)

גיל אנוקוב: אבל הזכות להגיש כתב אישום, עדיין עומדת לך קיימת גם היום.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אתם לא מצביעים על להגיש כתב אישום, כי זאת סמכות שקיימת, לא צריך להצביע עליה.

שמואל בוקסר: על זה לא מצביעים בכלל.

גיל אנוקוב: הזכות להגיש כתב אישום בגין מה שקרה ולהביא את ההוכחות המתאימות, עדיין קיימת.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: ברור, אבל לא צריך להצביע.

גיל אנוקוב: מה אנחנו דנים? אנחנו דנים היום במה שאת מביאה, זה למעשה להגדיר את ברירות הקנס לעבירות על חוק עזר.

שמואל בוקסר: לא, זה לדאוג שתהיה לנו אפשרות אכיפה במקרים כאלה בעתיד.

גיל אנוקוב: ראש העיר, אתה מרחיב את זה. סמכויות אכיפה יש לך.

שמואל בוקסר: אין לי.

גיל אנוקוב: אתה יכול, אם אני שמעתי נכון את היועצת המשפטית, גם היום להגיש כתב אישום כנגד בעל האולם.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: נכון, אבל אנחנו רוצים גם את האפשרות לתת,

יהודה חימוביץ: אנחנו לא רוצים בדיעבד.

שמואל בוקסר: לא, סליחה. זה לא אכיפה, זה עונש. זה שני דברים שונים. אכיפה זה לפני. עונש זה אחרי. אתה כל הזמן צועק אכיפה, אכיפה, אכיפה. אכיפה זה לפני. אם היה בא ושואל אם מותר לו לעשות, אתה חושב שמישהו היה אומר לו מותר לך לעשות?

גיל אנוקוב: אני בטוח שלא, אין בכלל מחלוקת.

שמואל בוקסר: אז אנחנו לא מדברים על אכיפה פה, אנחנו מדברים בדיעבד על עונש, לטוב או לרע.

שירי פרנצי-כהן: גם עונש צריך להיות וגם אכיפה.

גיל אנוקוב: אבל אנחנו מרחיבים את זה גם לעניין האכיפה.

שמואל בוקסר: הדיון פה שלא יקרה שוב מקרה כזה קדימה בארבעה מקרים, יום הזיכרון לשואה, יום הזיכרון לחללי צה"ל, תשעה באב ויום כיפור. בוא נראה אם כולם יסכימו. גיל, בבקשה.

גיל ממון: רציתי להגיד לכם, שהדבר הכי חשוב שכולנו מחפשים עכשיו בהיבט המשפטי, ולא בטוח שיהיה לנו אותו, זה היכולת לסגור, כי אם האירוע הזה יקרה שנה הבאה, הרי כולנו לא רוצים שנגיע, גם אם זה

3,000 שקלים, גם אם זה 5,000 שקלים, זה לא הכוונה שהאירוע ימשיך להתנהל וניתן קנס כספי. אנחנו רוצים לסגור את האירוע.

ליאור אלימלך: לסגור ולקנוס.

גיל ממון: ולסגור את האירוע, צריך סמכות לדבר הזה. לא בטוח שאנחנו כגורם עירייה תהיה לנו את היכולת לאכוף בכוח סגירה של אירוע.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: הסגירה של חוק רישוי עסקים, למשל, כסגירה מנהלית, אם בצו, בתנאים מסוימים, לאחר ייעוץ משפטי.

שמואל בוקסר: ושימוע.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: ושימוע.

גיל אנוקוב: שימוע לא חובה, סליחה, ראש העיר.

(מדברים ביחד)

שירי פרנצי-כהן: בסדר, אז ייגמר האירוע ואז יסגרו לו את האולם. תאמיני לי, שהוא יסגור את האירוע באותו רגע.

גיל אנוקוב: תסגרי, תוציאי לו צו, תשלחו אותו לבית משפט לבטל את הצו.

שמואל בוקסר: אבל הכל בדיעבד.

(מדברים ביחד)

גיל ממון: אנחנו מנסים עכשיו למצוא את כל הכלים שיהיה לאנשים שלנו באירוע הבא להשתמש בהם ולסגור את האירוע, קודם כול. יכול להיות, מאחר והוא יכול להתנגד, אם הוא מתנגד צריך שימוש בכוח סביר, ולאנשים שלנו אין.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: זה לא ככה, גיל. אנחנו כולה עירייה.

גיל ממון: נכון, אני מסביר את זה כי אני רוצה שהם יבינו את זה. ולכן לפקחים שלנו אין יכולת פיזית לעשות, זה רק משטרת ישראל ומשטרת ישראל באה ואומרת מבחינתי אין פה עבירה ולכן אתם צריכים להבין את המלכוד שאנחנו נמצאים בו, הוא לא חונה רק אצלנו. כל הבעיה הזו היא בעיה כללית. אז נכון שלאחר מכן אפשר להגיש כתב אישום ולעשות הרבה צעדים, אבל אם כולנו ניתקל באירוע כזה שנה הבאה, ולא נוכל לסגור אותו, זו תהיה בעיה ולכן זו המורכבות שאנחנו מתמודדים איתה עכשיו משפטית.

גיל אנוקוב: אז אנחנו פה חלוקים לגבי האם לראש העיר הייתה את הסמכות, בין היתר, אחד הדברים. כמובן שאני מסכים איתך,

גיל ממון: אין לו את הסמכות.

גיל אנוקוב: אני לא משפטן, לא קיבלו אותי לפקולטה למשפטים, לא מספיק אינטליגנטי, אבל לפי מה שאני מבין, ומה שאני קורא את החוק, ויכול להיות שיש לזה סייגים, לראש העיר הייתה את הסמכות גם בלי שימוע לעשות את זה באופן מידי.

שמואל בוקסר: גיל, מספיק. אתה מנסה לבנות נרטיב. יש יועצת משפטית, שעכשיו לא מוצא חן בעיניך מה שהיא אמרה, אז אתה ממשיך לטחון עוד פעם לראש העיר הייתה סמכות, והייתה סמכות, והייתה סמכות. לראש העיר אין את הסמכות הזו ודי, גמרנו להפיץ את הנרטיב השקרי הזה.

גיל אנוקוב: זה לא שקרי.

שמואל בוקסר: אתה מתחיל עם זה שאתה לא מבין אבל אתה לא מקבל מה שעורכת הדין אומרת.

גיל אנוקוב: אבל אני קורא את לשון החוק.

שמואל בוקסר: אז בפעם הבאה שתבקש שהיועצת המשפטית תגיד לי נכון או לא נכון, אני אגיד לה לא להגיד לך, כי בין כה אתה לא מקבל מה שהיא אומרת.

סמדר אהרוני יצאה מחדר הישיבות

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אני רוצה להגיד כמה מילים על מה שאמר גיל. אנחנו נדבר גם על הנושא של סמכויות הסגירה, אבל אני אומרת, להפוך עבירה לעבירה קנס, זה בסמכות עירונית. זה אולי לא יותר מדי דרקוני, אבל זה דבר שאנחנו יכולים לעשות, ואם אנחנו יכולים לעשות אותו, צריך לעשות אותו, את האפשרות לתת במקום קנס - עברת על סעיף זה וזה, ולתת לו קנס, ויותר מאחד לאורך כל הערב, כי ברגע שהאיסור הוא לפתוח והוא מקבל קנס על הפתיחה, הוא לא מוצא לנכון להפסיק את הפתיחה, אז הוא יקבל עוד קנס. וכרגע רוצים קודם לייצר את זה באמצעות החלטת מועצה.

גיל ממון: אתם השתמשתם הרבה היום פה בישיבה במושג הזה ראש העיר יכל לסגור וחשוב שתבינו, שלנו כעירייה אין את הסמכות לסגור בכוח שום אירוע.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: על הפרת חוק יום הזיכרון, עד כמה שזה כואב לומר, לא על סכנת חיים. חוק רישוי עסקים מדבר על סכנה לשלום הציבור, על בטיחות וזה אחרי שימוע, וזה אחרי צו. יש פרוצדורה שלמה.

גיל אנוקוב: לא נכון.

שמואל בוקסר: הוא אומר לא נכון.

ליאור אלימלך: יועצת משפטית אומרת לכם, לפחות תכבדו.

גיל אנוקוב: אני קורא את לשון החוק. מה אתה אומר לי לא?

שמואל בוקסר: לא להתווכח. גיל, אני רק אומר לך, פעם הבאה כשתבקש ייעוץ משפטי, לא תקבל, כי אתה לא תקבל אותו.

גלית אבינועם: אני מבקשת להתייחס ולהגיד, שבפעם השנייה, אם לא השלישית, אני מסכימה כאן עם ערן רפאל, ועם ליאור, ועם שירי, ועם נאור, ועם כל מי שדיבר כאן. באמת ההצעה הזאת, או שלושת

ההצעות האלה שמוגשות כאן, הן בעלות משמעות ציבורית וערכית מאוד מאוד עמוקה. היום הזה, יום הזיכרון, זה יום שבו כולנו עוצרים, מתייחדים וזוכרים את הנופלים ואת המחיר הכבד של חיינו כאן. אני לא יכולה לשכוח את ההלם, שראיתי הודעות מתושבים שהתחילו לזרום אליי, מיד אחרי הטקס.

ליאור אלימלך: זה לא נאום מהמקום.

גלית אבינועם: וגם כאלה שקיבלתי תוך כדי קיום הטקס. סירבתי להאמין שזה אפשרי, ושאלתי את התושבת, אולי זה אירוע של משפחות נופלים חרדיות? סירבתי להאמין שיש מישהו שיעשה כסף ביום קשה כל כך. וגם אחרי ששלחו לי סרטונים ותמונות מתוך האולם, הייתי המומה וזה ממש עורר בי בחילה. האירוע הזה מעלה שאלות מהותיות, כמו שאת העלית כאן, שולמית, לגבי היכולת של חוק העזר הקיים לתת מענה אפקטיבי במציאות בשטח, ועל זה אני באמת סומכת עליך ועל הצוות המשפטי של העירייה, שייתן את המענה ויסגור את כל הפרצות בחוק העזר העירוני. וגם לגבי הפער בין ההגדרה החוקית לגבי האכיפה שלה בפועל, כאשר כל ההצעות שיש כאן בעצם מבקשות לדייק את הכלים שעומדים לרשות העירייה. חיזוק הסמכויות של גורמי האכיפה לפעול בזמן אמת, וקביעת מנגנון פיקוח רלוונטי, למען הסר ספק. כל ההצעות האלה, שבעיניי אמורות להתאחד ולהיות אחת שנצביע עליה, אמורות להיות הצעה אחת שתייצר בהירות, ודאות ואכיפה אפקטיבית, מתוך כבוד ליום הזיכרון ולמשפחות השכול. וזהו, ואני חושבת שהערכים שאנחנו מצהירים עליהם, לפי מה שכולנו כאן חושבים, אכן יתורגמו לכלים מעשיים בשטח.

עמרי רווח: אני רק רוצה להגיד, שבמהלך הדיון אני פשוט קיוויתי, יש לנו מעט מאוד צופים בפייסבוק, ואני קיוויתי שאין פה בני נוער שצופים. לשמחתי לבני נוער אין פייסבוק. אני מקווה שאף אחד לא צופה בזה.

סמדר אהרוני שבה לחדר הישיבות

שמואל בוקסר: כמה צופים יש עכשיו? שמונה?

שירי פרנצי-כהן: אחרי זה צופים הרבה אחרי.

עמרי רווח: כי אני אגיד לכם, ש-50% מהדיון באמת התעסק בטפל. זה היה אירוע מזעזע, בכל ההיבטים שלו, ובסופו של דבר הקדשנו 50% מהזמן לאיזה רמת זמינות היה ראש העיר בטלפון באותו הרגע, והאם

לשון החוק, שגם עכשיו במשך חצי שעה אנחנו עדיין מנסים להבין בין הייעוץ המשפטי לבין האופוזיציה, אם זה ככה או ככה. והייעוץ המשפטי אומר בצורה ברורה, אין פה חשד בכלל שמישהו מאיתנו, בטח ובטח לא ראש העיר, אישר או דמיין לאשר משהו כזה. אז אני בכלל לא מצליח להבין. ראש העיר ידע, גם טען, מה זה בכלל, איך אנחנו מתעסקים בשמועות? מישהו טען שראש העיר אישר, מישהו טען. אני לא הצלחתי להבין, אנחנו יושבים פה ו-50% מהזמן מדברים על הטפל.

שירי פרנצי-כהן: ממש לא.

עמרי רווח: ממש כן.

שמואל בוקסר: שירי, תפסיקי להפריע.

עמרי רווח: כי באמת אני מרגיש שבמקום להתרכז במניעה של האירוע הזה בפעם הבאה, אנחנו התעסקנו בלזרוק בוץ.

גלית אבינועם: מי זרק בוץ?

עמרי רווח: כן, זה מה שהיה פה.

(מדברים ביחד)

איתי דגן: איך עיריית ירושלים סגרה את האירוע שהיה אצלה? זה מה שכואב לכולם. למה פה זה לא נסגר.

עמרי רווח: זה בדיוק מה שהיה פה. זרקנו בוץ וניצלנו את הסיטואציה לשיח של אופוזיציה וקואליציה.

שירי פרנצי-כהן: כשמאיימים עליי, ראש העיר מאיים עליי, אז כולם ידעו.

שמואל בוקסר: תפסיקי להפריע כבר. די, גמרנו. כמה אפשר להפריע?

עמרי רווח: אני אגיד לך את האמת? אני מודיע לך, שאם מישהו היה כותב דבר חמור בצורה כזאת או אחרת,

שירי פרנצי-כהן: זה מה שהוא טען.

עמרי רווח: זה לא מעניין.

שירי פרנצי-כהן: מה זה לא מעניין?

(מדברים ביחד)

שמואל בוקסר: איתי, רצית לדבר.

איתי דגן: כן. ערב יום הזיכרון הוא אחד הרגעים הקדושים ביותר עבור מדינת ישראל. זהו ערב שבו מדינה שלמה עוצרת, עוצרת לנשום, עוצרת לזכור, עוצרת לכבד את הנופלים, את אלו שנתנו את חייהם כדי שאנחנו נוכל לחיות כאן היום. אבל השנה בנס-ציונה משהו נשבר. בזמן שתושבים ישבו בבתייהם בדממה עם כאב וזיכרון, התקיים באולם האירועים בעיר האירוע המוני של חסידות גור, עם מוזיקה, אוכל ואווירה של חגיגה. לא מדובר בפרט שולי, לא מדובר בטעות טכנית, מדובר בפגיעה עמוקה ברגשות הציבור, בכבוד הלאומי ובערכים, שמאחדים אותנו כחברה. ומה אומר ראש העיר? שהוא לא יכול היה לעצור את זה. זו לא תשובה, זה התחמקות. מנהיגות נמדדת דווקא ברגעים כאלה, לא כשהכול נוח ורגוע, אלא כשצריך לקבל החלטות קשות, לעמוד על העקרונות ולהציב גבולות ברורים.

עמרי רווח יצא מחדר הישיבות

ראש עיר שלא מסוגל למנוע אירוע כזה בערב יום הזיכרון, הוא ראש עיר שאיבד שליטה. ואם אין שליטה, אז אין הנהגה. תושבי נס-ציונה ראויים ליותר. הם ראויים למנהיג, שיבין את המשמעות של יום הזיכרון, שידע לאחד בין כל חלקי האוכלוסייה סביב ערכים בסיסיים של כבוד והזדהות, ושלא ירים ידיים ברגע האמת. זה לא עניין של מגזר כזה או אחר, זה לא ויכוח פוליטי, זה עניין של כבוד, של רגישות, של אחריות. וכשכל אלה נעלמים, נשארה בושה. בושה על מה שקרה, ובושה על התגובה. זה הזמן לדרוש אחריות, זה

הזמן לדרוש מנהיגות אמיתית, כי יש רגעים שבהם אסור לטעות, וערב יום הזיכרון הוא אחד מהם. אני נאלץ להגיד לתושבי העיר את מה שחשבתי שמוכן מאליו, הבושה הזאת לא תקרה שוב בנס-ציונה.

ליאור שרון: אני חושב שבעצם לקחו את אותו אירוע, שכולנו ממש מצרים עליו, לפוליטיקה. פוליטיקה, אפילו מגעילה. אוקיי? כי לבוא ולהאשים אחד כזה או אחר, את ראש העיר, לצורך הדוגמה פה, זה לא נכון. זה לא נכון, כי אני בטוח שהוא לא אחראי על הדבר הזה.

שירי פרנצי-כהן וגלית אבינועם יצאו מחדר הישיבות

הוא לא הזמין את האירוע הזה, אוקיי? אני חושב שמי שצריך לתת הדין, זה בעל האולם עצמו. זה שזה נפל בנס-ציונה, אין מה לעשות. אוקיי? אבל לקחתם את זה רחוק מדי, פוליטי מדי. לבוא להאשים, לעשות מזה איזה קמפיין כזה או אחר בפייסבוק, אני חושב שזה פשוט מבייש.

שמואל בוקסר: אני רוצה להגיד משהו. איתי, אני לא הוצאתי מילה כשאתה דיברת, עכשיו אל תוציא מילה כשאתה מדבר. אחרי ששמענו את נאום חוצב הלהבות, שהתחיל את קמפיין הבחירות של איתי, שלא נעים להגיד, לא מבין כלום בניהול עיר.

איתי דגן: זלזול.

שמואל בוקסר: לא הפרעתי לך, אל תפריע לי. ראש העיר, ראש העיר, ראש העיר, ראש העיר, תסתכל ותלמד אחרי שיועצת המשפטית ומנכ"ל,

איתי דגן: יש חוק מדינה. יכולת להפעיל את הכוח.

שמואל בוקסר: עוד פעם התחלת להפריע?

איתי דגן: סליחה, מכבד, תמשיך.

עמרי רווח חזר לחדר הישיבות

שמואל בוקסר: היועצת המשפטית ומנכ"ל, שהוא דרך אגב משפטן, לא סיפרת להם, הוא לא עורך דין, מסבירים עשר פעמים מה העצמה ומה הכוח. יכול להיות שמי שבא מעזה, שמה אפשר ראש עיר, או מושל, לעשות מה שהוא רוצה. פה עושים מה שהחוק מאפשר ומה שהחוק נותן. אני רק רוצה להגיד לכם, יש אולם, ולא אגיד את שמו, שנתנו לו צו סגירה מנהלי על עבירות בניה מסכנות חיים. נתנו לו צו סגירה לחודש. זה זכותנו, כי זה דרך חוק התכנון והבניה. תוך יומיים, בית משפט פתח אותו בחזרה, וזה קרה פעמיים. אז פה כשאומרים אין שיניים, אין אפשרות, ומנסים עוד פעם ראש העיר, ועוד פעם ראש העיר, ועוד פעם ראש העיר, בסדר, זה מתאים לגנון, זה גנון. וברוך השם, אנשים חכמים, שומעים, מבינים. הגנון, כל אחד קיבל את דקת התהילה שלו, זה לא יקרה עוד פעם. לא יקרה עוד פעם.

איתי דגן: לא קרה אף פעם. לא היה אמור גם לקרות.

שמואל בוקסר: עכשיו אני מציע, למה שאתה הצעת, שננסה להגיע פה להצעת החלטה, בוא נראה אם זה יעבוד או לא. שולמית, בבקשה.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אני חשבת על זה, שאולי המועצה מבקשת לבחון משפטית את סוגיית פתיחת עסקים בימי זיכרון. אתם הוספתם פה גם את ליל יום כיפור וליל תשעה באב.

שמואל בוקסר: כן.

שירי פרנצי-כהן וגלית אבינועם שבו לחדר הישיבות

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: ימי הזיכרון, הכוונה ליום הזיכרון לחללי מערכות ישראל, ויום הזיכרון לשואה ולגבורה, זה נקרא ימי הזיכרון. החוק מדבר באותה נשימה גם על ליל תשעה באב, וליל יום הכיפורים.

ערן רפאל: על יום הכיפורים.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: כשאנחנו מדברים לא יפתח בליל, אבל גם יום הכיפורים, ימי הזיכרון ותשעה באב. לבחון את החקיקה הקיימת, את אפשרויות האכיפה, כמו שדיברנו למשל קנס, או כל דבר אחר נוסף שאפשר.

שמואל בוקסר: או ננסה סגירה במקום. נראה אם מישהו יאשר לנו.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אפשרויות סגירה, לבחון משפטית את כל האפשרויות בדבר פתיחת עסקים בימי זיכרון, יום כיפור, ותשעה באב.

שירי פרנצי-כהן: אפשר להוסיף עוד הצעת החלטה?

שמואל בוקסר: לא, היא עוד לא סיימה.

שירי פרנצי-כהן: תוך כמה זמן אבל?

שמואל בוקסר: נאור, יש לך להוסיף משהו להצעה?

נאור ירושלמי: אני חושב שצריך לעשות פה סבב.

שמואל בוקסר: לא נעשה סבב, שאלתי אם רוצים להוסיף דברים.

נאור ירושלמי: זה יפה להפתיע אותי עם שאלות כאלה, אז לוקח לי שנייה לנסח את התשובה.

שירי פרנצי-כהן: אני חושבת שזו הצעת החלטה מעולה, כי זה לבחון, אבל אני רוצה שיהיה איזשהו כמות זמן מסוימת, 30 יום, 60 יום, תגידי לי את כמה זמן את חושבת שצריך לבחינה כדי להביא את זה לאישור המועצה.

שמואל בוקסר: אני אשאל. צריך לצאת לייעוץ חיצוני?

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: לא בהכרח. יש דברים שנוכל לעשות, למשל להביא לאישור המועצה את הפיכת העבירות לעבירות קנס, זה משהו שאפשר יהיה לעשות בטווח יחסית קצר, כי זה ניסוח לא מורכב.

לגבי אפשרויות נוספות, שזה שווה בחינה וגם בדיקה רגולטיבית, לראות מה האפשרויות הנוספות, זה ייקח בוודאי יותר.

שירי פרנצי-כהן: אז תגידי כמה, כי משהו שהוא לא קצוב בזמן, יכול להיות גם עוד שנתיים. אפשר 90 יום?

גיל ממון: אפשר שתוך 60 יום לחזור אליכם עם הממצאים שבדקנו עד עכשיו?

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: 90 יום.

(מדברים ביחד)

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אם אני בתוך ה-90 יום, לדוגמא, אבקש מכם לאשר עבירת קנס, שזה לא עדיין כל האירוע, אבל זה משהו, זה גם שווה לעשות גם עוד לפני כן.

שירי פרנצי-כהן: מצוין.

שמואל בוקסר: אבל להגיש פעמיים לשר לחתימות, את יודעת איזה תהליך הזה, זה לוקח שנים.

(מדברים ביחד)

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: קודם כל, להביא לאישור המועצה זה לא אומר שזה יהיה סוף ההליך כי אחרינו יש את המשרדים.

שירי פרנצי-כהן: אבל בגלל שיש בחירות עוד חצי שנה, אני חושבת שכדאי לעשות את זה תוך 90 יום, כדי שזה יעבור למשרד הפנים.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: ואחר כך זה יצטרך להמשיך בתהליכים.

(מדברים ביחד)

יהודה חימוביץ: תוך 90 יום אפשר להביא מה שהצלחת להשיג תוך 90 יום.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: בסדר, מה שאפשר אנחנו נביא, כי יש דברים שבטוח אפשר ואם יהיו לנו הצעות נוספות, בוודאי.

(מדברים ביחד)

שמואל בוקסר: נאור, אם תהיה בעיה ב-90 יום, נביא את זה בסוף ה-90 יום, נראה מה כבר יש לנו, ונחליט איך להמשיך הלאה.

(מדברים ביחד)

נאור ירושלמי: אני לא מדבר כשיש צעקות מסביב, קשה לי עם זה, לא שומעים אחד את השני. הוגשו שתי הצעות, ועכשיו יש את הצעה של ראש העיר, בעצם היועצת המשפטית. הצעה שלנו, של האופוזיציה, של שתי הסיעות, מלכתחילה השורה התחתונה שלה הייתה להנחות את הייעוץ המשפטי לעירייה להגיש לנו הצעה בתוך X ימים. אז אני חושב, שזה שאנחנו התחלנו פה, ועמרי, בניגוד למה שאתה חושב, הווייב שאני קלטתי מהדיון הזה, היה בעיקר ההתפלפלות המשפטית שהייתה פה, שפה כולם מנסים להבין מה משמעות החוק וכו', במקום ללכת ישר לשורה התחתונה שהייתה בהצעה לסדר, שהגיש איתי בשם כולנו מההתחלה.

שמואל בוקסר: בהצעה לסדר כתוב 60 יום, לא 30.

(מדברים ביחד)

נאור ירושלמי: אני נגד להקטין שום הצעה של אף אחד. אני רק אומר, שהדיון, אם זה 30 יום או 60 יום או 90 יום, הוא לא רלוונטי, זה דבר אחד. דבר שני, לקבוע כבר עכשיו אם זה ברירת קנס או העמדה לדיון, זה גם לא רלוונטי לדיון הזה. צריך לבחון את כל הכלים ולהביא את כל הכלים להחלטה שלנו.

יהודה חימוביץ: זאת המשימה שהוגדרה.

שמואל בוקסר: תן לו לסיים, יהודה.

נאור ירושלמי: אבל אני שמעתי, ואני לא היחיד ששמעתי את מה שהיועצת המשפטית אמרה, שיש דברים מועדפים או יותר נוחים וכו'.

שמואל בוקסר: לא, יש דברים שהרבה יותר מהר אפשר לעשות.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: לא אמרתי נוחים.

נאור ירושלמי: צריך לראות לא רק מה לא, אלא גם מה כן, לראות מה אפשר לעשות כרגע. והדבר החשוב ביותר בעיניי, סליחה, זה לא מה כתוב, מה היא לשון החוק היבשה, כי כמו שאמרת, ראש העיר, אתה יכול לתת משהו, והולכים לבית משפט ובית המשפט חושב אחרת. מכיוון שנכוונו ברותחין, אז יש דבר של חידוד נהלים. גם אם החוק היבש הוא לא נותן עד הסוף, מה שאפשר להחליט כבר, וזאת החלטה מנהלית, לא נדרשת בזה בכלל החלטת מועצה, זה, כמו שאומרים, לחדד את הנהלים לכל בתי העסק הרלוונטיים לענייני עינוגים למיניהם לקראת כל הימים שיש לפנינו, מה הקרוב הראשון, תשעה באב. נוהל עירוני ברור.

שמואל בוקסר: לא צריך נוהל.

נאור ירושלמי: לא, כי יש חוק אבל יש כמה שהם לא קוראים את החוק,

שמואל בוקסר: אז אנחנו נודיע להם.

נאור ירושלמי: ומרימים טלפון למישהו אלמוני בעירייה, כי לכולם אמרו שדיברו עם מישהו בעירייה, אז איך נוכיח שזה לא נכון? שיהיה ברור שזאת עמדת העירייה, ומי שיחרוג מהנוהל, ינקטו כלפיו צעדים, נקודה. אז הדבר הזה צריך להיות ברור, אני מציע את זה כהחלטה מנהלית. ועל כל השאר, במידי, להביא הנה הצעה לתיקון חוק העזר בהקדם האפשרי, מה שאת תגידי, 45 יום, 60 יום.

שמואל בוקסר: מקובל הנוסח?

גלית אבינועם: מקובל, בואו נעבור להצבעה. יכולים לדבר כאן עוד חצי שעה על זה אבל הכל מקובל.

סמדר אהרוני: אני מבקשת להתייחס גם לנושא של זיכרון בסלון, וגם לזיכרון שעושים לחיילי צה"ל ביום הזיכרון בבתי קפה, או במסעדות, או השד יודע איפה. לא יודעת, צריך לתת על זה את הדעת. כי אני לא רואה איך אנחנו מפקחים על אותו אירוע בבית קפה כזה או אחר, מה נעשה שם בפנים.

שירי פרנצי-כהן: צריך לבחון את זה.

גלית אבינועם: אפשר לייצר החרגה שתתייחס לדבר.

יהודה חימוביץ: אפשר לבקש אישור מקדים, יש דרכים למצוא את זה.

סמדר אהרוני: מה, שולחים בייביסיטר, שישב לראות יש אוכל, אין אוכל, יש קפה, אין קפה?

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: סמדר, חקיקת עזר בנושא פתיחת עסקים בימי הזיכרון, וגם יום כיפור ותשעה באב, אני עברתי על חוקי העזר. שוב פעם, אני לוקחת את הזמן לבחון, כי בסופו של דבר זה לא יהיה בשליפה, לא מדברים על בחינת תכני האירוע. זאת אומרת, בוא תפתח את בית הקפה ואנחנו נבוא להקשיב האם זה זיכרון, האם זה שמחה.

ערן רפאל: זה בדיוק מה שסמדר אומרת, אי אפשר לעשות את זה.

סמדר אהרוני: בדיוק על זה אני מדברת.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: הנוסח כרגע, זה לא יפתח / כן יפתח.

שמואל בוקסר: 0 או 1, אין פה משחקים.

(מדברים ביחד)

שמואל בוקסר: תנסחי את הצעת ההחלטה.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: מי בעד בחינה משפטית של סוגיית פתיחת עסקים בימי הזיכרון, יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל, יום הזיכרון לשואה ולגבורה, ובימי תשעה באב ויום כיפור-חקיקה ואכיפה. מתן הנחיה כי הייעוץ המשפטי יביא תוך 90 למועצת העיר את האפשרויות המוצעות.

שמואל בוקסר: מי בעד?

בעד: פה אחד.

החלטה: מאשרים פה אחד בחינה משפטית של סוגיית פתיחת עסקים וסגירתם בימי הזיכרון: יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל, יום הזיכרון לשואה ולגבורה, ובימי תשעה באב ויום כיפור-חקיקה ואכיפה. הייעוץ המשפטי יביא תוך 90 יום למועצת העיר את האפשרויות המוצעות.

סעיף מס' 5 – הצעות לסדר

נאור ירושלמי יצא מחדר הישיבות

דנה שחק-כץ מציגה את הצעתה לסדר בנושא "רגע של זיכרון" חודשי ומנגנון שיח חינוכי של הנופלים לאורך השנה, המצ"ב לפרוטוקול, וכדלהלן:

14 באפריל 2026

לכבוד

מר שמואל בוקסר

ראש העיר נס ציונה

שלום רב,

הנדון: "רגע של זיכרון" חודשי ומנגנון שיח חינוכי של הנופלים לאורך השנה

במדינת ישראל, זיכרון הנופלים מהווה חלק מהזהות הציבורית והקהילתית, והוא מיושם בעיקר באמצעות אירועים ממסדיים סביב ימי זיכרון. עם זאת, עבור משפחות השכול יום הזיכרון הוא יום כבד ומטען רגשי משמעותי, ולעיתים קשה להם להשתתף בפעילויות עירוניות באותו זמן.

לאחרונה, בהשתתפותי בוועדת ההנצחה לראשונה, עלה צורך ברור מצד משפחות השכול להנחיל את זיכרון הנופלים גם במהלך השנה ולא רק בימי זיכרון רשמיים.

כדי לאפשר זיכרון מכבד ומתמשך, ולהנכיח את הסיפור והערכים של הנופלים לאורך כל השנה, מוצע להוסיף מנגנון קבוע של "רגע של זיכרון" חודשי, אשר יופיע בערוצי התקשורת העירוניים באופן קבוע, קצר ומכבד.

"רגע של זיכרון" חודשי ומנגנון שיח חינוכי לאורך השנה:

אחת לחודש (או אחת לרבעון), העירייה תבחר נופלת/אחד/ת להנצחה קצרה. הפרסום יכלול תמונה ופסקה קצרה (למשל: ציטוט, סיפור, ערך או תחום עניין). הפרסום יופיע בערוצי התקשורת העירוניים: דף הפייסבוק העירוני, הוואטסאפ העירוני, כתבי עת עירוניים דיגיטליים וכתובים (לרבות ניזלטריום עירוניים, עיתון/עלון עירוני וכל ערוץ תקשורת רשמי נוסף של העירייה). בסיום המלל, משפחות אשר מעוניינות להגיע לבתי ספר להרצאה, נפרסם טלפון ליצירת קשר להזמנת הקוראים לפנות לעירייה ולהציף את הנושא מול בית הספר.

לא יפורסם תוכן ללא אישור המשפחה מראש, כמנגנון להבטחת פרטיות וכבוד המשפחות.

ישנה חשיבות בהקמת מנגנון שיח חינוכי בבתי הספר - בהתנדבות משפחות השכול

- העירייה תפנה למשפחות השכול ותשאל מי מהן מעוניינת להשתתף בפעילות שיח/הרצאה בבתי הספר במהלך השנה.
- המשפחות המעוניינות יקבלו אפשרות להציע הרצאות בבתי הספר בכל ימות השנה והטלפון שלהם יופיע ב"רגע זיכרון", בהתאם לנוחות של כל אחד/ת ובתיאום עם הנהלת בית הספר.
- המנגנון יכלול התאמת המרצים (הורים/אחים/בנות/זוג/חברים) למסגרת המתאימה, בהתאם לאופי ההרצאה ולגיל הקהל.
- ייקבע תהליך תיאום ברור עם מערכת החינוך (מנהלי בתי ספר/משרד החינוך בעיר), כך שהפעילות תהיה מסודרת, מכבדת ומתואמת עם לוח השנה החינוכי.

למה זה חשוב עכשיו:

בראש ובראשונה, נושא זה חשוב כעת מכיוון שעלתה דרישה ברורה מצד משפחות השכול, אשר חשות כי לעיתים הנופלים אינם מופיעים בשיח הציבורי ובמערכת החינוכית לאורך השנה, והן חשות כי זיכרון הנפילה של ילדיהן מתספספ או מצטמצם רק למועדים ספציפיים. כדי להעניק מקום מכבד ונוכח לזיכרון הנופלים ולהבטיח שהוא חלק בלתי נפרד מהשיח הקהילתי והחינוכי, יש להקים מנגנון קבוע ומסודר של הנצחה לאורך השנה, שייתן מענה לצורך שהובע על ידי המשפחות השכולות.

- שימור זיכרון לא רק ביום אחד בשנה: זיכרון הנופלים הוא ערך ציבורי מרכזי, ויש להבטיח שהוא נוכח גם בשגרה, ללא תלות במועדים רשמיים בלבד.
- חיזוק תחושת השייכות הקהילתית: הנצחה לאורך השנה מחזקת את הקשר בין הקהילה למשפחות השכול, ומעצימה את תחושת הזיכרון כחלק מהחיים העירוניים.
- שיח חינוכי משמעותי: המערכת החינוכית מהווה מרחב מרכזי להנחלת ערכים, וחשוב לאפשר למשפחות המעוניינות להעביר הרצאות ושיח בבתי הספר במהלך השנה, באופן שאינו תלוי בתאריכים רגשיים ומאפשר בחירה והכנה ראוייה.

14 באפריל 2026

- מנגנון מסודר ואחיד: הקמת תהליך קבוע וממוסד מאפשר ניהול מקצועי, אחידות, ועמידה בעקרונות כבוד, פרטיות והתנדבות.

הצעת החלטה:

המועצה העירונית מתבקשת לאמץ את תכנית "רגע של זיכרון" חודשי, ולהפעילה באופן קבוע לאורך השנה, תוך תקופת זמן מוגדרת של כ-60 יום ממועד אישור ההחלטה, וכן להקים מנגנון שיח חינוכי לאורך השנה, תוך קביעת גוף אחראי עירוני לתיאום התוכנית, ניהול התכנים, וקשר עם המשפחות ומערכת החינוך.

בכבוד רב,
איתי דגן,
שירי פרנצ-כהן,
דנה שחק כץ,
חברי מועצת העיר, סיעת "מחברים לנס ציונה".

שמואל בוקסר: מה את מבקשת? יש לך ארבע אפשרויות, להוריד את זה מסדר היום, להעביר לישיבה הבאה, לדון,

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: לכלול את הנושא בישיבת מועצה אחרת, להעביר את ההצעה לוועדה מוועדות המועצה.

שמואל בוקסר: מה את מציעה?

דנה שחק-כץ: נשמח לדון.

שמואל בוקסר: מי מתנגד?

גלית אבינועם: אני מתנגדת.

ליאור שרון: אני מתנגד, ואני רוצה לדבר.

גלית אבינועם: אני חושבת שיש כאן הצעה נהדרת להפוך את הזיכרון מטקס למשהו חי, לאפשר לדור הצעיר לפגוש את הסיפורים. הערכים לא רק דרך טקסים אלא דרך הקשבה אנושית וישירה. אני באמת מאמינה, שהמשפחות השכולות לא מבקשות רחמים, הן רק מבקשות דבר אחד פשוט, שיזכרו באמת לאורך זמן, ואני מאמינה שקהילה חזקה, כמו של נס-ציונה, נמדדת לא רק ברגעי חג, אלא ביכולת שלה לשאת זיכרון לאורך זמן, ברגישות, בכבוד, ובאהבה. אני אשמח מאוד שכולנו נאמץ את התוכנית הזאת, ונצביע בעדה, וקוראת לכם, לכלל חברי הקואליציה ואופוזיציה להצביע בעד, לא רק כהחלטה טכנית, אלא כהצהרה ערכית שאנחנו לא שוכחים, לא רק ביום הזיכרון, אלא בכל יום.

גיל אנוקוב יצא מחדר הישיבות

שמואל בוקסר: טוב, לא הבנתי מה ההתנגדות. יש לכם סך הכל 8 דקות, תחלקו ביניכם.

נאור ירושלמי שב לחדר הישיבות

ליאור שרון: אני כן מתנגד, ואני חייב לומר שזו דעתי, אוקיי? כי באמת ליבי איתם, ואני גם משפחה שכולה, יתום צה"ל ואני חושב שרשמתם את זה בלי לדעת מה האפקט הפסיכולוגי של הדבר הזה, כי לבוא כל חודש לעשות יום זיכרון, אני בן 45, הוזלתי דמעה ביום הזיכרון. אז אם יש ילד או מתבגר, שאבא שלו בעצם נהרג או משהו כזה, אני חושב שכל חודש, זה לעשות עוול. ולא רק את העוול, זה פוגע, לא ברמה הפסיכולוגית, אלא ברמה הלימודית, כי אי אפשר להתרכז. אוקיי? ולא רק זה, זה כל חודש להזכיר חלל. יש לנו בנס-ציונה מעל 150 חללים. כל חודש תזכירי חלל? למה שיזכירו את אבא של גיל, ולמה שיזכירו את אח של נאור, ולא יזכירו את אבא שלי? למה לא? זה יוצר עוול אחד גדול לכל המשפחות השכולות. זה דעה אישית, אוקיי? ולא רק זה, אנחנו מאבדים את האפקט של יום הזיכרון. אנחנו מאבדים פה את האפקט, וזה יום מופלא, וזה יום, שאני אישית באמת גאה בו. אני גאה. וגאה לראות את אבא שלי שם. אבל כל

חודש שיזכירו מישהו אחר, איפה אבא שלי? עכשיו, אני מבוגר, הכל בסדר, אני יכול להתמודד עם זה. אבל ילדים, נוער, שאיבדו אבא, אח, לא יכולים להתמודד עם הדבר הזה. אני כן חושב, וליבי איתם, וזה דעה אישית, אני חושב שההצעה הזו לא רלוונטית בעליל, וזאת דעה אישית, וליבי עם כל המשפחות השכולות.

שמואל בוקסר: דיברת לליבי.

סמדר אהרוני: אני רוצה לומר ככה, כמי שעומדת בראש ועדת ההנצחה, אז קודם כל, אני מזדהה עם מה שאמר ליאור לגבי יום הזיכרון והמשמעות שלו, שהוא פעם בשנה. אבל יש לנו פרויקט של אחים מספרים בבתי הספר. אחים של חללים, שבאים ומספרים, הורים של חללים שבאים ומספרים, כל בית ספר שמבקש, מקבל. אבל צריך להסתכל גם על ההיבט השני. לפעמים ההורים רוצים לספר יותר משהילדים יכולים ומסוגלים לקלוט. אני יכולה לספר עליי, כשאני הגעתי לספר על אחותי, הרגשתי את הקושי אצל הילדים. וזה לא ילדים צעירים, זה בתי ספר תיכון, הרגשתי את הקושי, גם לא אלה שנמנים עם משפחות השכול. לשמוע סיפור על אבא, על כאב, זה קשה. בתוך כל זה, זה צריך להיכנס לתוך מערכת החינוך עצמה, וכל חודש להביא משפחה אחרת, זה בעייתי, גם בגלל ההיבט, שיש כבר חללים שאין להם משפחה. אז אותם נשכח מתוך ה-160? מלחמת ששת הימים, כבר כמעט ואין בני משפחה, שמסוגלים לעמוד מול קהל ולדבר. דבר שני, כל הורה יש לו את ההכשרה הזאת הפדגוגית, לעמוד מול ילדים ולספר להם את הסיפור? השפה לא תמיד שפה רהוטה וצריך גם את זה לקחת בחשבון. אז צריך לקחת את אותם הורים, או את אותם שרוצים לספר, אחים, ולהכשיר אותם, ועברנו את זה, עשינו את זה בשנה שעברה. השנה זה לא התאפשר, רצינו, אבל בגלל המלחמה זה לא התאפשר להיכנס למערכות החינוך. אבל אנחנו עושים את זה, עושים את זה באמת באופן מאוד מאוד שיטתי. עכשיו היה בבית ספר התומר מתכונים לזכרם של חללים. זה היה מאוד יפה ומאוד מרגש. אבל באותה נשימה אני אומר לך, לא שמעתי צורך של מערכת החינוך, של המורים ושל התלמידים, לבקש. ועוד דבר, גם להורים השכולים עצמם זה לא פשוט לעמוד ולספר את הסיפור כל פעם מחדש. אני לא יודעת על ההיבטים הפדגוגיים, הפסיכולוגיים של העניין הזה, איך זה יבוא לידי ביטוי. הרעיון הוא נחמד, אבל אחת חודש, איפה אפקט יום הזיכרון? יום הזיכרון שמאחד את כולנו סביב השכול, סביב המשפחות, עוטפים אחד את השני, זה כבר סיפור אחר, אבל כל חודש

משפחה אחרת, שמטבע הדברים יזכרו רק החללים שעכשיו הובאו לקבורה, אבל אלא של '48, '67, כבר אין מי שיספר את הסיפור.

ליאור שרון: בדיוק, נכון.

סמדר אהרוני: אז הם בעצם ייעלמו מדפי ההיסטוריה. עוד דבר, באתר העירייה יש אתר יזכור, יש את הסיפורים, יש הכל, ואנחנו עכשיו אוטוטו נחנוך את גינת הנצחה של 7 לאוקטובר, עם ברקוד, שמספר את הסיפור, עם התמונות של החללים. אני חושבת שבאמת העירייה עושה הרבה מאוד למען הנושא הזה של הזיכרון. אני חושבת שזה מקבל מקום מאוד מכובד ומאוד משמעותי. אני לא רואה צורך בעוד דבר נוסף, בטח לא אחת לחודש.

נאור ירושלמי: אני רוצה להתנגד.

שמואל בוקסר: אתה לא יכול כבר, עבר הזמן.

נעמי חסון: חילקת בקואליציה, לא באופוזיציה.

ערן רפאל: אני נזהר במילותיי, כי הנושא הוא כל כך רגיש, וכל כך באמת חשוב. אבל זה משתלב עם הדברים שדיברנו בתחילת הישיבה, סתם בכלל אירועי יום הזיכרון, ואני בטוח דנה, שההצעה שלך היא באה ממקום חיוני וטוב, אבל אני לא ידעתי שזה מה שהולך להגיד ליאור, אבל אני הייתי בסוף הטקס של יום הזיכרון הזה, הלכתי ביחד עם עמוס ידידי, הלכנו למשפחות בבית העלמין, אחרי סיום הטקס של יום הזיכרון, ואתה רואה את הכאב, אתה נמצא שם, הדמעות זולגות והכאב הוא כל כך גדול. אמרתי לעמוס, בדיוק כשאנחנו יוצאים משם, אמרתי כמה כאב יש למשפחה שכולה, שחוץ מיום הזיכרון הפרטי שלהם, שכמו כל אדם שנפטר, שעושים לו יום זיכרון, שזה יום שמיוחד עם הנפטר, יש להם עוד יום אחד בשנה, שהוא כל כך קורע את הלב, ומתייחדים עם הנפטר ועם החלל הזה עוד יום בשנה. אז לבוא, כמו שהוא אמר, לעניות דעתי, להזכיר את זה עוד פעם, וגם אם ידברו בבית הספר על חלל אחר, אבל מספיק שהוא אח שכול, או משהו כזה, וזה מזכיר לו עכשיו את אחיו, וזה מזכיר לו, אני חושב שהכאב הזה, הוא כאב שקשה לסבול, שלא יהיה לאף אחד מישראל. שוב, לא מתנגד על כלום, זו הרגשת ליבי.

דנה שחק-כץ: אז קודם כל, אני לא חושבת שאתה יכול להגיד על ההיבט הפסיכולוגי, אבא שלי הוא מודיע נפגעים ובעל תואר במדעי ההתנהגות, וכתב ספר על התמודדות ילדים עם המוות, אז כאילו, אתה לא יכול להגיד דעה מקצועית.

גיל אנוקוב שב לחדר הישיבות

ליאור שרון: אני כן יכול, ועוד איך. זו דעתי. מה שאת אומרת זה מקצועי?

עמרי רווח: רק אני רוצה להזכיר, ליאור חזר על עצמו כמה פעמים, הוא אמר על פי דעתי והתחושה האישית שלי.

דנה שחק-כץ: בנוסף, אם הקשבתם להצעה שהקראתי,

ליאור שרון: ושאלתי אם בדקתם את האפקט הפסיכולוגי. הבנת? לא קבעתי.

דנה שחק-כץ: לא בדקתי את האפקט הפסיכולוגי. זה לא משנה, התנגדתם וזה כבר לא רלוונטי, אבל אני רק רוצה להגיד, שאם הייתם קוראים את ההצעה, אז בהצעה יש שם גם התייחסות למשפחות השכול, שהם מעוניינים, וזה לא אירוע כל חודש, זה לציין אותם במדיות החברתיות של העירייה.

ליאור שרון: רשמת כל חודש.

דנה שחק-כץ: לציין אותם במדיות החברתיות, זה לא אירוע.

סמדר אהרוני: הם מצוינים באתר העירייה.

שמואל בוקסר: זו הצעה לסדר, זה לא דיון רגיל.

דנה שחק-כץ: בסדר, אני מכבדת את הדעה שלכם, אבל זו לא הייתה ההצעה שלי. ההצעה שלי הייתה לציין אותם במדיות החברתיות, לא לעשות אירוע, לא לדחוף אותם לבתי ספר, להעלות את האפשרות ולחשוף את הקהל לאופציה הזאת, אבל בסדר, זו החלטה שלכם ואני מקבלת.

איתי דגן: אין שחור לבן. חלק רוצים, חלק לא רוצים.

שמואל בוקסר: זו הצעה לסדר, יש נוהל איך זה עובד, זה לא דיון. את רוצה להוריד את זה מסדר היום, או להעלות?

דנה שחק-כץ: לא, אני אעלה להצבעה.

נאור ירושלמי: גם אני ביקשתי להתנגד, הוא לא מאפשר לי.

שמואל בוקסר: שאלתי מי מתנגד, הרימו תשעה אנשים יד, תשעה קיבלו את זכות הדיבור.

נאור ירושלמי: הייתי בחוץ.

ליאור אלימלך: כמו שערן אמר, גם אני בטוח שההצעה הזאת באה ממקום טוב וממקום נכון, באמת להזכיר, אבל כששמעתי את זה, גם היה נשמע לי שזה לא נכון פסיכולוגית. הלכתי וחיפשתי, נורא קל היום לחפש מחקרים. יש מחקר על תדירות טקסי זיכרון והשפעה רגשית, מחקר פסיכולוגיה של טראומה וזיכרון קולקטיבי, מראים שטקסי זיכרון יכולים לעורר מחדש תגובות רגשיות, כולל עצב וחרדה גם שנים אחרי האירוע. חזרה על חשיפה לזיכרון קולקטיבי יכולה להוביל לעומס רגשי או הפעלה מחדש של רגשות אצל חלק מהאנשים. כלומר, אם אירוע כזה היה חוזר הרבה יותר, כמו חודשי, יש צפי ליותר הפעלות רגשיות לאורך זמן. מחקר על זיכרון קולקטיבי ושגרה, מחקרים מראים שזיכרון של אירועים ציבוריים נשמר דרך אירועים נדירים וטקסיים. כאשר חווייה הופכת תכופה מדי, היא נוטה להפוך לפחות אירועית ויותר שגרתית.

דנה שחק-כץ: אני יכולה להעביר את זה לוועדת הנצחה?

שמואל בוקסר: כן, זו אחת האופציות, להעביר לוועדה.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: אם היא מבקשת להעביר את ההצעה לוועדה מוועדות המועצה.

שמואל בוקסר: מי בעד להעביר את ההצעה לדיון בוועדת הנצחה?

בעד: שמואל בוקסר, סמדר אהרוני, ערן רפאל, עמוס לוגסי, איתי דגן, דנה שחק-כץ, גיל אנוקוב, נאור ירושלמי, נעמי חסון, גלית אבינועם, שירי פרנצי-כהן, עמרי שרון, ליאור אלימלך, יהודה חיימוביץ.

נמנע: ליאור שרון.

החלטה: מאשרים ברוב קולות להעביר את ההצעה לסדר של סיעת "מחברים לנס ציונה" לדיון בוועדת הנצחה.

סמדר אהרוני: אני אפתח ואומר, שלמרות שאנחנו לא במצב לחימה, אנחנו צריכים להיות מוכנים לעניין הזה וכשכתבתי את ההצעה היינו בעיצומו של מבצע "שאגת הארי".

מציגה את הצעתה לסדר בנושא חיזוק החוסן הנפשי של תושבי העיר באמצעות פעילות הפגה, המצ"ב לפרוטוקול, וכדלהלן:

מרץ 2026

לכבוד

ראש העיר

מר שמואל בוקסר.

הנדון הצעה לסדר : חיזוק החוסן הנפשי של תושבי העיר באמצעות פעילות הפגה.

כידוע לכולנו מדינת ישראל ותושביה חווים מזה תקופה ממושכת של מלחמות ומבצעים ביטחוניים, וכעת אנו מצויים בעיצומו של מבצע "שאגת הארי".

מציאות זו מלווה במתח מתמשך, חוסר ודאות ועומס נפשי משמעותי על כלל האוכלוסייה, ילדים בני נוער, הורים ואזרחים ותיקים כאחד.

כחלק מאחריותנו כנבחרים ציבור, חובה עלינו לפעול לא רק למען ביטחונם הפיזי של התושבות והתושבים, אלא גם לרווחתם הנפשית תוך חיזוק החוסן הקהילתי.

נכון לעת הזו, לאור הנחיות פיקוד העורף, אין אפשרות לקיים פעילויות קהילתיות רחבות. יחד עם זאת, מוצע שעם קבלת הנחיות המאפשרות זאת, העירייה תפעל ליישם תוכנית פעילויות הפגה המותאמות לכל גיל, מגדר ומגזר. מופעים לקטנטנים, פעילויות תרבות, סדנאות, הפעלות לילדים ולמשפחות בשכונות השונות בעיר.

מטרת ההצעה לאפשר לתושבי העיר רגעים של הפוגה, חיבור קהילתי והקלה במתח ובכל לתרום לחיזוק החוסן האישי והקהילתי בתקופה מאתגרת זו.

אני מבקשת להעלות את הצעתי לדיון במועצת העיר ולקדם היערכות מתאימה.

בברכה

סמדר אהרוני

סגנית וממלאת מקום ראש העיר

שמואל בוקסר: מה ההצעה שלך?

סמדר אהרוני: אני חושבת, שבאמת, בגלל שהעת הזו היא קצת עת הפוגה, אני מבקשת להעביר את זה לאגף קהילה, שיכינו תוכנית, שתהיה לנו תוכנית מגירה, שאם חלילה יהיה שוב מצב של מלחמה, ואפשר יהיה בין לבין לעשות פעולות הפגה, כי ראינו והרגשנו את הצורך הזה בכל מקום אפשרי, כשהיה עכשיו בתקופה האחרונה, אני רוצה שתהיה לנו תוכנית שנוכל לשלוף ולתת אותה, ולהתאים אותה לכל מגזר וגיל.

שמואל בוקסר: מי מתנגד?

גלית אבינועם: אני מתנגדת.

עו"ד שולמית מנדלמן-כהן: יש לנו ארבע אפשרויות בהצעה לסדר: שלא לכלול את הנושא, להוסיף אותו ולדון בו, לכלול אותו בישיבת מועצה אחרת, או להעביר את זה לוועדה מוועדות המועצה.

שמואל בוקסר: אלה האפשרויות. אני מציע שנוריד את זה מסדר היום ואנחנו מודיעים שנעביר את זה לדיון באגף קהילה.

סמדר אהרוני: באגף קהילה ונבוא עם תוכנית מוגמרת לשולחן המועצה. אני מורידה את זה מסדר היום.

(דין ודברים שאינם מעיקרי הדיון)

שמואל בוקסר: יש לנו עוד שתי הצעות לסדר לגבי מה שדנו כבר, האם אפשר להוריד אותם מסדר היום?

איתי דגן: כן.

ליאור אלימלך: כן, גם את שלנו.

סעיף מס' 6 – נאומים מהמקום

שמואל בוקסר: נאום מהמקום, מישהו נרשם?

גלית אבינועם: כן, אני נרשמתי.

דנה שחק-כץ: כן.

נעמי חסון: אני נרשמתי, אבל אני מוותרת.

גלית אבינועם: אני נרשמתי, אני גם שלחתי לך הודעה אישית.

שמואל בוקסר: הודעה אישית, לא עולה.

עמוס לוגסי, ליאור אלימלך, יהודה חיימוביץ, עמרי רווח וגיל אנוקוב עזבו את הישיבה

(דין ודברים שאינם מעיקרי הדיון)

גלית אבינועם: ב-16.2 הגשתי בקשה על פי 140א', לקבלת רשימת המוסדות והנכסים, שבעבורם עיריית נס-ציונה משלמת חשמל, כולל כתובות, מספרי חוזים והגדרת הגוף המחזיק. מדובר בכספי ציבור, ולכן מדובר במידע בסיסי, שחייב להיות שקוף. קיבלתי תשובה כי המידע אינו מוחזק בעירייה כפנקס עירוני. ביקשתי שוב הבהרה. ב-23.2 ניסחתי מחדש את הבקשה, אמות מידה וזהות הגופים הנהנים מאספקת החשמל על חשבון כספי ציבור, נמסר לי כי המידע מצוי אצל גורם חיצוני. גם לאחר פנייה נוספת קיבלתי את אותה תשובה, וכאן עולה שאלה ברורה, האם עיריית נס-ציונה יודעת עבור מי היא משלמת את חשבון החשמל מכספי הציבור. האם ייתכן שמידע בסיסי מסוג זה אינו מרוכז ואינו נגיש ברשות עצמה בשום מקום? והאם ייתכן שמידע, הנוגע לניהול תקציב ציבורי, לא שקוף לתושבים ולנבחריהם? אני מבקשת תשובה ברורה.

שמואל בוקסר: תודה רבה. יש עוד מישהו שביקש נאום מהמקום?

דנה שחק-כץ: אני, אבל אני מורידה.

נעמי חסון: אני ביקשתי, אבל אני מוותרת.

שמואל בוקסר: תודה רבה לצופים שליוו אותנו עד עכשיו ותודה רבה לחברי מועצת העיר, שיהיה לכולם

ערב טוב.

הישיבה ננעלה

בברכה,

גיל ממון
מנכ"ל עיריית נס ציונה

שמואל בוקסר
ראש העיר נס ציונה